

10

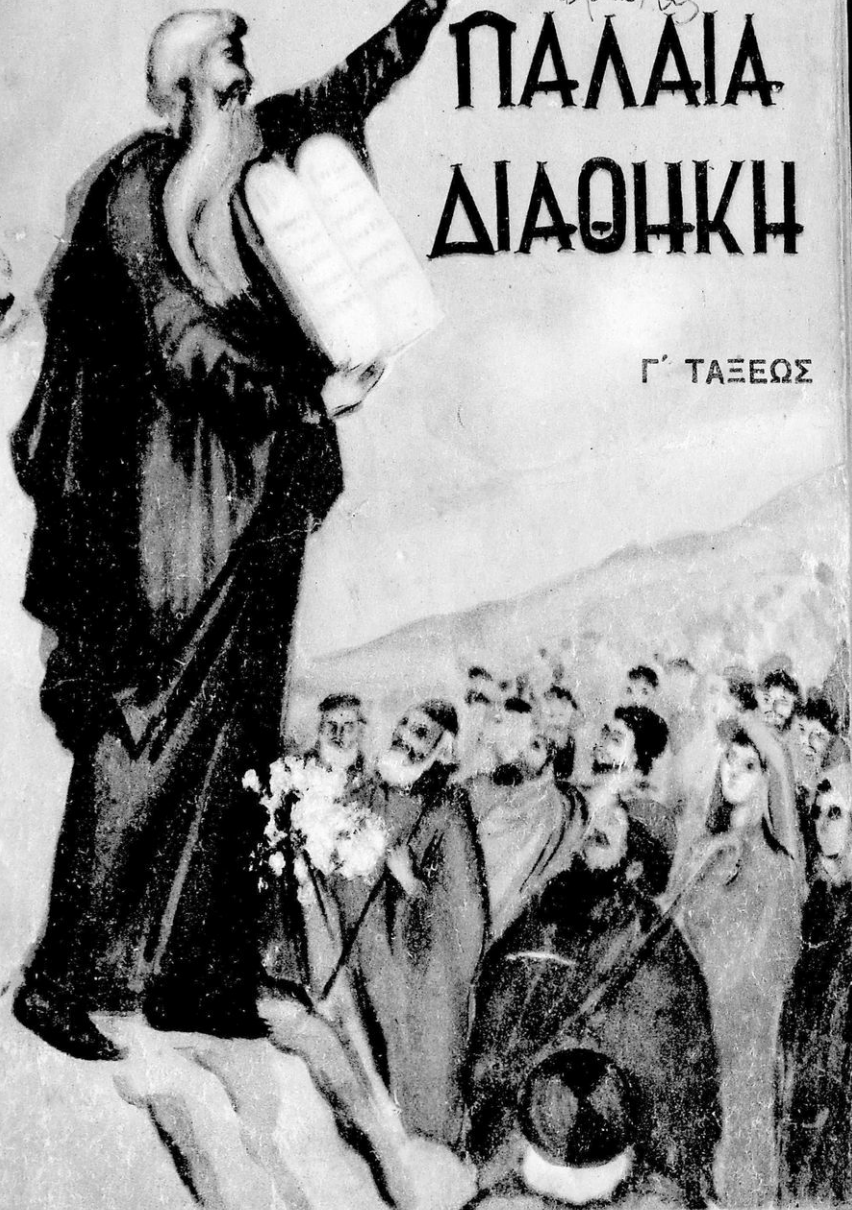
ΝΕΑ ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Ν. ΚΑΤΣΙΚΑ — Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ — Δ. ΑΡΚΟΥΔΕΑ — Κ. ΚΡΑΛΙΟΥ

αρχαία

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γ' ΤΑΞΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΤΗΣ: ΔΙΟΝ & ΒΑΣ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΗΝΑΙ
ΣΤΑΔΙΟΥ 38 (ΣΤΟΣ ΜΙΚΟΛΟΥΔΗ 10)

N. ΚΑΤΣΙΚΑ - Κ. ΚΡΑΛΙΟΥ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Διαβήτην Γ' τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΟΝ. & ΒΑΣ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΗΝΑΙ
ΣΤΑΔΙΟΥ 38 (ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ 10)

18309

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πᾶν γήσιον ἀτίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τῶν συγγραφέων

Μ. Α. Α. Α. Α.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Η ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου

Πρὶν γίνῃ ἡ γῆ κι' ὄλος ὁ κόσμος, σὲ ὄλο αὐτὸ τὸ ἀπέραντο χάος, ποῦ βλέπουμε τὸν ἥλιο νὰ λάμπῃ τὴν ἡμέρα καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια τὴ νύχτα, δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Ἀπολύτως τίποτε! Παντοῦ σκοτάδι, σιωπὴ, νέκρα. Μονάχα ὑπῆρχε ὁ προαιώνιος Θεὸς μας.

Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον σὲ ἕξι μέρες μὲ μόνο τὸ λόγο του.

Στὴν ἀρχὴ ἔκαμε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ εἶπε νὰ γίνῃ τὸ φῶς. Ἀμέσως μιὰ γλυκεῖα λάμψι φώτισε παντοῦ. Ἔτσι ξεχώρισε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ἔστερα ἔκαμε τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ στόλισε μὲ τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ἀστέρια.

Ἐπειτα ἐφάνῃ ἡ γῆ καὶ τὴν χώρισε σὲ ξηρὰ καὶ σὲ θάλασσα. Ἐπάνω στὴν ξηρὰ εἶπε καὶ βλάστησαν τὰ χόρτα, τὰ δένδρα καὶ ὄλα τὰ φυτὰ καὶ γεννήθηκαν ὄλα τὰ ζῶα. Στὴ θάλασσα πάλι ἐγιναν τὰ ψάρια καὶ τὰ ἄλλα θαλασσινὰ ζῶα.

Τὴν ἕκτη ἡμέρα ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ὥρισε κύριον σὲ ὄλα τὰ πλάσματά του. Πῆρε χῶμα ἀπὸ τὴν γῆ, ἔκαμε πηλὸ καὶ τὸν ἔπλασε. Ἐπειτα φύσηξε μέσα του ζωὴ καὶ τοῦ ἔδωσε νοῦ νὰ γνωρίζῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ. Τὸν ἔκαμε ἐλεύθερον νὰ κάνη ὅ,τι θέλει καὶ τὸν ἐπροίκισε μὲ τὴν δύναμιν νὰ μωρῇ νὰ γίνῃ τέλειος καὶ νὰ ἐξουσιάζῃ ὄλα τὰ ἄλλα δημιουργήματα τῆς γῆς.

Τὸ ἔργον του ἐτελείωσε σὲ ἕξι μέρες καὶ τὴν ἑβδόμη ἡμέραν ἀναπαύθηκε.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς· καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, τὸ δὲ σκότος ἐκάλεσε νύκτα».
(Γένεσ. Α΄).

2. Οἱ πρωτόπλαστοι στὸν Παράδεισο

Τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ὠνόμασε ὁ Θεὸς Ἄδὰμ καὶ τὸν ἔβαλε μέσα στὸν Παράδεισο. Ὁ Παράδεισος ἦταν ἓνας μεγάλος καὶ ὠραιότατος κήπος, μὲ ἄφθονα νερὰ καὶ ὠραῖα ἄνθη καὶ μὲ δέντρα καρποφόρα κάθε εἴδους. Πουλάκια κελαδοῦσαν γλυκὰ στὰ μυρωμένα δέντρα, κι' ὄλα τὰ ζῶα χαρούμενα ἔβοσκαν στ' ἀνθισμένα καὶ δροσερὰ λειβάδια του. Τὸν ὠραῖο αὐτὸ κήπο ὥρισε ὁ Θεὸς γιὰ κατοικία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ἄδὰμ ὅμως ἦταν μονάχος στὸν Παράδεισο. Εἶδε λοιπὸν ὁ Θεός, ὅτι δὲν εἶναι καλὸ νὰ μὲνῃ ὁ ἄνθρωπος μονάχος καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἔχη ἓνα ὁμοίό του γιὰ σύντροφο καὶ βοηθὸ στὸ βίό του. Γιὰ τοῦτο τὴν ὥρα πού κοιμόταν ὁ Ἄδὰμ πήρε μιὰ πλευρά του καὶ ἔπλασε τὴ γυναίκα. Ἡ πρώτη γυναίκα ὠνομάστηκε Εὕα. Ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὕα, ἐπειδὴ εἶναι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι πού ἔπλασε ὁ Θεός, ὠνομάστηκαν π ρ ω τ ὀ π λ α σ τ ο ι.

3. Ἡ παρακοὴ τῶν πρωτοπλάστων

Ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὕα ζοῦσαν πολὺ εὐτυχισμένοι στὸν Παράδεισο: Εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ καλλιεργοῦν αὐτὸν καὶ νὰ τρῶνε κάθε εἶδους καρπούς. Μονάχα ἀπὸ τὸν καρπὸ ἑνὸς δέντρου, πού ἦταν στὴ μέση τοῦ Παραδείσου καὶ λεγόταν δέντρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοὺς εἶχε ἀπαγορέψει ὁ Θεός νὰ φᾶνε, γιατί ἂν ἔτρωγαν, θὰ πέθαιναν.

Ὁ Διάβολος ὅμως ἐφθόνησε τοὺς πρωτοπλάστους γιὰ τὴν εὐτυχία τους αὐτὴ καὶ ἀποφάσισε νὰ τοὺς ξεγελάσῃ νὰ παρακούσουν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Γίνηκε λοιπὸν φίδι καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ δένδρο τῆς γνώσεως.

Μιὰ ἡμέρα πού ἡ Εὕα βρισκόταν κοντὰ στὸ ἀπαγορευμένο δέντρο, εἶδε τὸ φίδι, τὸ ὁποῖο τὴν ἐρώτησε, ἂν ἀλήθεια τοὺς ἀπαγόρευσε ὁ Θεός νὰ φᾶνε ἀπ' τὸν καρπὸ τοῦ δέντρου ἐκείνου. Ἡ Εὕα ἀπάντησε, ὅτι ὁ Θεός τοὺς τὸ εἶχε ἀπαγορέψει καὶ ὅτι, ἂν ἔτρωγαν, θὰ πέθαιναν.

«Δὲν θὰ πεθάνετε» τῆς ἀπάντησε τὸ φίδι. «Ἄλλ' ὁ Θεός

γνωρίζει, ὅτι ἂν φάτε ἀπὸ αὐτὸ τὸν καρπὸ, θὰ γίνετε καὶ σεῖς θεοί· γι' αὐτὸ σᾶς τὸ ἀπαγόρευσε».

Ἡ Εὐὰ πίστεψε στὰ λόγια τοῦ φιδιοῦ, ἄπλωσε τὸ χέρι της, ἔκοψε ἓναν καρπὸ καὶ τὸν ἔφαγε. Ἔπειτα φώναξε τὸν Ἀδὰμ καὶ τοῦ ἔδωσε κι' αὐτοῦ καὶ ἔφαγε.

Ἔτσι παρέβησαν καὶ οἱ δύο τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως ὄμως κατάλαβαν τὴν ἁμαρτία πού ἔκαμαν καὶ φοβισμένοι ἐκρύφτηκαν.

4. Ὁ Θεὸς διώχνει τοὺς πρωτοπλάστους ἀπὸ τὸν Παράδεισο

Ὁ Θεὸς, πού ὄλα τὰ βλέπει καὶ ὄλα τὰ γνωρίζει, ἐφώνησε τὸν Ἀδὰμ : «Ἀδὰμ, Ἀδὰμ. Ποῦ εἶσαι ;» — «Ἀκουσα τὴ φωνή

Ὁ Θεὸς διώχνει τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰ ἀπὸ τὸν Παράδεισο

Σου, Κύριε», ἀπάντησε ὁ Ἀδὰμ «καὶ ἐφοβήθηκα». — «Καὶ γιὰτί ἐφοβήθηκες ;» ἐρωτᾷ ὁ Θεός. «Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν καρπὸ τὸν ἀπαγορευμένο ;» — «Δὲν φταίω ἐγώ», ἀπάντησε ὁ Ἀδὰμ φοβισμένος· «μὲ γέλασε ἡ γυναῖκα πού μου ἔδωσες, ἡ Εὐὰ».

Κατόπιν ὁ Θεὸς εἶπε στὴν Εὐά :

«Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό ;» Καὶ ἐκείνη ἀπάντησε : — «Τὸ φίδι μὲ γέλασε καὶ ἔφαγα».

Τότε ὁ δίκαιος Θεὸς ὠργίσθηκε καὶ τοὺς καταράστηκε. Καταράστηκε τὸ φίδι νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά γιὰ πάντα καὶ τὴν Εὐά νὰ γεννᾷ μὲ πόνους τὰ παιδιὰ της. Τελευταῖα καταράστηκε τὸν Ἀδὰμ μὲ κόπο καὶ ἰδρώτα νὰ βγάξη τὸ ψωμί του ὥσπου νὰ πεθάνη καὶ νὰ ξαναγίνη χῶμα. Ἐπειτα ἔστειλε ἕναν ἄγγελο, ὁ ὁποῖος ἔδιωξε τοὺς πρωτοπλάστους ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐά πολλές φορές θυμόνταν τί εὐτυχισμένοι ἦταν μέσα στὸν Παράδεισο κι' ἔκλαιαν ἀπαρηγόρητα.

«*Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος*». (Ρωμ. ΣΤ' 23).

5. Ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἀβελ

Οἱ πρωτόπλαστοι ἔχασαν τὴν πρώτη τους εὐτυχία· κόποι καὶ μόχθοι καὶ θλίψεις ἐπίκραιναν τὴν ζωὴ τους.

Ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά γεννήθηκαν δύο παιδιά, ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἀβελ. Ὁ Κάϊν ἦταν γεωργὸς καὶ ὁ Ἀβελ βοσκὸς τῶν προβάτων. Ὁ Κάϊν ἦταν κακὸς καὶ φθονερός, ἐνῶ ὁ Ἀβελ ἦταν εὐσεβὴς καὶ καλός. Ὄταν μιὰ μέρα προσέφεραν θυσία στὸ Θεό, ὁ Θεὸς δέχθηκε τὴ θυσία τοῦ Ἀβελ καὶ ὁ καπνὸς τοῦ θυσιαστηρίου του ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανό. Τὴν θυσία τοῦ κακοῦ Κάϊν δὲν δέχθηκε ὁ Θεὸς καὶ ὁ καπνὸς τοῦ θυσιαστηρίου του διασκορπιζόταν, σὰν νὰ φυσοῦσε ἄνεμος. Ὁ Κάϊν δὲν μποροῦσε νὰ βλέπη τὸν ἀδελφὸ του ποῦ ἦταν καλὸς καὶ τὸν ἀγαποῦσε ὁ Θεός. Τὸν μισοῦσε πολὺ καὶ τὸν ζήλευε. Μία ἡμέρα ποῦ ἦταν ἔξω στὰ χωράφια, τὸν σκότωσε. Τὸ ἔγκλημα ἦταν μεγάλο. Γι' αὐτὸ ὁ δίκαιος Θεὸς τὸν καταράστηκε νὰ γυρίζη στὶς ἐρημιές τῆς γῆς καὶ σὲ τόπους ξένους, δίχως νὰ βρῖσκη ἡσυχία πουθενά.

«*Βδελύσσειται Κύριος ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον*». (Ψαλμ. ε').

6: Ὁ κατακλυσμὸς

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ μετὰ ἀπὸ τὸν φόνο τοῦ Κάιν ἐγέννησαν τὸν Σὴθ. Ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Σὴθ καὶ τοῦ Κάιν γεννήθηκαν καὶ ἄλλα, κι' ἔτσι πολλαπλασιάστηκαν μὲ τὸν καιρὸ οἱ ἄνθρωποι.

Ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Κάιν ἀπλώθηκε ἡ κακία στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἄρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὸ Θεὸ καὶ τὸ θέλημά του καὶ νὰ κάνουν πολλὰς ἁμαρτίες. Ὁ Θεὸς πολλὰς φορές συμβούλεψε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ κάνουν τὸ θέλημά του, ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν τὸν ἄκουγαν. Τότε ἀποφάσισε νὰ κἀνὴ κατακλυσμὸ καὶ νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Μεταξὺ τῶν κακῶν ἀνθρώπων ἦταν καὶ ἕνας καλὸς καὶ εὐσεβής, ὁ Νῶε.

Αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειά του θέλησε ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ. Τὸν διέταξε λοιπὸν νὰ φτιάσῃ μιὰ μεγάλη κιβωτὸ ἀπὸ ξύλο γερὸ καὶ νὰ τὴν ἀλείψῃ ἀπ' ἔξω καλὰ μὲ πίσσα, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ πλῆῃ ἀπάνω στὰ νερά, ὅπως τὰ πλοῖα.

Ὁ Νῶε ἔφτιασε τὴν κιβωτό, ἔβαλε δὲ μέσα σ' αὐτή, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, τὴν οἰκογένειά του, δηλαδὴ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του Σὴμ, Χὰμ καὶ Ἰάφεθ, μαζί μὲ τίς γυναῖκες τους. Ἔβαλε ἀκόμα καὶ ἕνα ζευγάρι ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τρόφιμα γιὰ πολλὰς ἡμέρες. Τελευταῖος μῆκε κι' αὐτός.

Ἄρχισε τότε νὰ βρέχῃ ἀδιάκοπα σαράντα ἡμέρες καὶ σαράντα νύχτες. Τὰ νερά πλημμύρισαν σ' ὅλη τὴ γῆ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχαν στὰ ψηλότερα μέρη γιὰ νὰ σωθοῦν· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἔφταναν τὰ νερά, τὰ ὁποῖα σιγὰ-σιγὰ σκέπασαν καὶ τὰ ψηλότερα σπῆτια καὶ τίς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Ἔτσι ὅλοι, ἄνθρωποι καὶ ζῶα, ἐπνίγηκαν καὶ, σαράντα ἡμέρες, ζωὴ δὲν ἔμεινε στὴ γῆ.

Οἱ μόνοι ποὺ σώθηκαν ἦταν ὁ Νῶε καὶ ὅλα ὅσα ἦταν μέσα στὴν κιβωτό.

Ἡ κιβωτὸς ἔπλεε ἀπάνω στὰ νερά, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα, ὥσπου σταμάτησε ἡ βροχὴ καὶ τότε κάθησε σ' ἕνα ψηλὸ βουνὸ τῆς Ἀρμενίας, τὸ Ἄρ α ρ α τ. Τότε ὁ Νῶε, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἕως ποῦ εἶχαν κατεβῆ τὰ νερά, ἄφησε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴν κι-

βωτό ένας κόρακας. Αὐτὸς ὅμως δὲν ξαναγύρισε, γιατί ἔβρισκε πτώματα γιὰ νὰ τρώγῃ. Ἔπειτα ἔστειλε ἕνα περιστέρι, ἀλλ' αὐτὸ ἐγύρισε ἀμέσως, γιατί δὲν ἔβρισκε δέντρο νὰ σταθῇ.

Ἔστερα ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες ξανάστειλε πάλι τὸ περιστέρι

Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε

κι' αὐτὸ ἐγύρισε κρατώντας στὸ ράμφος του ἕνα κλωνάρι ἐλιάς, δεῖγμα ὅτι τὰ νερὰ κατέβηκαν χαμηλότερα ἀπὸ τὰ δέντρα. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἄλλες ἑπτὰ ἡμέρες ἔστειλε πάλι τὸ περιστέρι, ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲ γύρισε στὴν κιβωτό. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβε ὁ Νῶε ὅτι ἡ γῆ δὲν σκεπαζόταν πιά ἀπ' τὰ νερὰ καὶ βγήκε μὲ τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ τὴν

κιβωτό, ἀφοῦ πρῶτο ἄφησε ἐλεύθερα ὄλα τὰ ζῶα πού εἶχε μέσα σ' αὐτήν. Ἀμέσως κατόπιν φώναξε τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, ἔχτισαν ἕνα θυσιαστήριο, ἐπρόσφεραν θυσία στὸ Θεὸ καὶ τὸν εὐχαρίστησαν πού τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ. Ὁ Θεὸς ἐδέχτηκε τὴ θυσία τους καὶ τοὺς εὐλόγησε. Τοὺς ὑποσχέθηκε ἀκόμη πῶς δὲν θὰ ξανακάμῃ πιά κατακλυσμὸ στὸν κόσμον κ' ἔδωσε γιὰ σημάδι τὸ οὐρανὸ τὸ ξο.

«*Σωτηρία τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου. Οἱ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται*». (Ψαλμ. λστ').

7. Ὁ Πύργος Βαβέλ

Τὰ παιδιά τοῦ Νῶε, ὁ Σήμ, ὁ Χάμ καὶ ὁ Ἰάφεθ, ἔκαμαν ἄλλα παιδιά καὶ ἔτσι ἄρχισαν πάλι νὰ πληθαίνουν οἱ ἄνθρωποι στὴν γῆ. Στὴν ἀρχὴ ἐζούσαν ὄλοι ἐκεῖ κοντὰ στὸ Ἀραράτ.

Ἐπέρασαν ὅμως πολλὰ χρόνια, καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ μένουν ὄλοι μαζί στὸν ἴδιο τόπο, ἀποφάσισαν νὰ χωριστοῦν καὶ νὰ κατοικήσουν σὲ διάφορους τόπους.

Προτού όμως χωριστούν έσκέφτηκαν, για να δοξαστούν, να χτίσουν ένα πύργο μεγάλο και ψηλό έως τόν ουρανό. 'Ο Θεός όμως έτιμώρησε τήν υπερηφάνειά τους. Ένω εκείνοι έχτιζαν και μιλοθσαν στην άρχή τήν ίδια γλώσσα, τούς ανακάτεψε τίς

Πύργος Βαβέλ

γλώσσες και δέν μπορούσαν να συνεννοούνται μεταξύ τους. Γι' αυτό αναγκάστηκαν ν' αφήσουν τόν πύργο ατέλειωτο και να διασκορπιστούν σε διάφορα μέρη τής γής.

Οί απόγονοι του Χάμ πήγαν στην 'Αφρική, οί απόγονοι του Σήμ πήγαν στην 'Ασία και οί απόγονοι του 'Ιάφεθ πήγαν και έμειναν στην Εύρώπη.

'Ο πύργος αυτός ώνομάστηκε Βαβέλ, δηλαδή πύργος που συγχίστηκαν οί γλώσσες των ανθρώπων. 'Από τότε οί άνθρωποι μιλούν διάφορες γλώσσες.

«'Εάν μη Κύριος οικοδομήση οϊκον, εις μάτην εκοίασαν οί οικοδομούντες». (Ψαλμ. ρκστ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ὁ Ἀβραάμ

Ὑστερα ἀπὸ τὸν κατακλυσμό, οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν πάλιν ἀλημονοῦν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ νὰ γίνωνται ἄδικοι καὶ ἀσεβεῖς. Ἡ ἁμαρτία πλήθαινε καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐλάτρευαν γιὰ Θεὸ τὰ εἰδῶλα, δηλαδὴ τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη, τὰ ζῶα καὶ τὰ ἄλλα κτίσματα.

Σὲ μιὰ πόλι ὁμῶς τῆς Μεσοποταμίας, τὴν Χαρράν, ἐζοῦσε ἓνας πολὺ δίκαιος καὶ εὐσεβὴς ἄνθρωπος, ποῦ λεγόταν Ἀβραάμ. Μιὰ ἡμέρα παρουσιάστηκε ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ παράγγειλε ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ πάῃ σὲ μιὰ χώρα ποῦ ὠνομαζόταν Χαναάν. Τὴ χώρα αὐτὴ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τοῦ χαρίσῃ ὀλόκληρη καὶ θὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐλογία του, θὰ τὸν κάμῃ δὲ ἀρχηγὸ ὀλόκληρου λαοῦ, ἂν μείνῃ πιστὸς στὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἀπὸ τῆ γενεὰ αὐτῆ τοῦ Ἀβραάμ ἐγεννήθηκε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ Ἀβραάμ ἄκουσε πρόθυμα στὸ Θεὸ καὶ ἀφοῦ πῆρε τὴ γυναῖκα του Σάρρα καὶ τὸν ἀνηψιό του Λῶτ, ἦρθε καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Χαναάν.

2. Ὁ Λῶτ χωρίζεται ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ

Στὸ μέρος ὅπου ἔστησε τὶς σκηνές τους ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Λῶτ, δὲν ὑπῆρχε ἀρκετὴ βοσκή γιὰ τὰ ποιμνιά τους καὶ οἱ βοσκοὶ τοῦ Ἀβραάμ ἐφιλονικούσαν μὲ τοὺς βοσκούς τοῦ Λῶτ. Τότε ὁ Ἀβραάμ, ἐπειδὴ δὲν ἀγαποῦσε τὶς φιλονικίες, εἶπε στὸ Λῶτ ὅτι τὸ καλύτερο ἦταν νὰ χωρίσουν τὶς βοσκές τῶν ποιμνίων τους. Ἔδωσε λοιπὸν τὸ παράδειγμα πρῶτος καὶ τὸν ἄφησε νὰ διαλέξῃ αὐτὸς σὲ ποιά χώρα ἤθελε νὰ πάῃ. Ὁ Λῶτ ἐδιάλεξε γιὰ κατοικία του τὴν εὐφορὴ καὶ ὠραία χώρα ποῦ εἶ-

ναι κοντά στον Ἰορδάνη ποταμό. Ἐκεῖ κοντά ἦταν δυὸ μεγάλες καὶ πλούσιες πόλεις, τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα. Ὁ Ἄβρααμ τότε πῆγε καὶ ἔστησε τὶς σκηνές του κοντά στὴ χώρα Χεβρών.

3. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα

Στὸ μέρος ποὺ ἐδιάλεξε ὁ Λῶτ, οἱ ἄνθρωποι ἦταν πολὺ ἄσεβεῖς καὶ ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Ὁ Λῶτ φεύγει ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα

Εἰδοποίησε λοιπὸν μὲ ἓνα ἄγγελό του τὸν Λῶτ νὰ πάρῃ τὴν οἰκογένειά του καὶ τὰ ποιμνιά του καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν καταραμένο ἐκεῖνο τόπο, χωρὶς νὰ γυρίσουν πίσω τους γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν καταστροφή.

Ὁ Λῶτ ὑπάκουσε καὶ ἀνεχώρησε ἀμέσως. Τότε ὁ Θεὸς ἔριψε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κατέστρεψε τὰ Σόδομα καὶ Γό-

μορα και τους άσεβεις κατοίκους τους. Ἡ γυναίκα ὁμως τοῦ Λώτ, καθὼς ἔφευγαν, ἔλησμόνησε τὴν παραγγελία τοῦ Θεοῦ και ἀπὸ περιέργεια ἐκοίταξε πίσω της γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν καταστροφή. Ὁ Θεὸς ὁμως τὴν ἐτιμώρησε γιὰ τὴν παρακοή και τὴν περιέργειά της και τὴν ἔκαμε στήλη ἀπὸ ἀλάτι.

«Φλόξ κατέφλεξεν ἀμαρτωλούς». (Ψαλμ. ρε').

4. Ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ

Ὁ Ἀβραάμ και ἡ Σάρρα ζοῦσαν εὐτυχημένοι, γιὰτι ἀγαποῦσαν τὸ Θεὸ και εἶχαν τὴν εὐλογία του. Ἀπόχτησαν πολλὰ ποίμνια και πλοῦτη και ὁ Ἀβραάμ εἶχε μεγάλη ὑπόληψι και δύναμι στὴ Χαναάν. Ἐγέρασαν ὁμως, χωρὶς νὰ ἀποκτήσουν παιδί και τοῦτο μονάχα τοὺς ἔκανε νὰ λυποῦνται. Γι' αὐτὸ διαρκῶς παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ παιδί. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκλησί τους, γιὰτι ἦταν καλοὶ και εὐσεβεῖς, και ἡ Σάρρα ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἐγέννησε ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Ὁ Ἀβραάμ ἐχάρηκε πολὺ και τὸ ὠνόμασε Ἰσαάκ.

Τὸν Ἰσαάκ ἐπειδὴ ἦταν μονάκριβος και καλός, οἱ γονεῖς του τὸν ἀγαποῦσαν πάρα πολὺ. Μία ἡμέρα ὁ Θεός, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι τοῦ Ἀβραάμ, τὸν ἐφώναξε και τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ μαζί του τὸ παιδί του και ν' ἀνεβῆ σὲ ἕνα βουνὸ και ἐκεῖ νὰ τὸ θυσιάσῃ. Ὁ Ἀβραάμ λυπήθηκε πολὺ, ἀλλὰ ὑπάκουσε ἀμέσως και πῆρε τὸν Ἰσαάκ και ἀνέβηκαν στὸν τόπο ποῦ ὤρισε ὁ Θεὸς γιὰ τὴν θυσία.

Ἐκεῖ ἔσχισε ξύλα και ἔβαλε ἐπάνω τὸ παιδί του γιὰ τὰ τὸ θυσιάσῃ! Ἐνῶ ὁμως σήκωνε τὸ μαχαίρι, ἄκουσε ἕναν ἄγγελο ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ τοῦ λέῃ: «Ἀβραάμ, Ἀβραάμ, μὴ πειράξῃς τὸ παιδί! ὁ Θεὸς εἶδε πόσο πιστὸς εἶσαι!!»

Ὁ Ἀβραάμ κατάχλωμος και γεμάτος συγκίνησι, σήκωσε τὸ βλέμμα και εἶδε ἐκεῖ κοντὰ δεμένο ἕνα κριάρι. Τρέχει ἀμέσως, τὸ ἀρπάζει και τὸ θυσιάζει ἀντὶ γιὰ τὸ παιδί του. Ὑστερα εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ και γύρισε χαρούμενος μὲ τὸν Ἰσαάκ στὸ σπίτι του.

«Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ὑπομένει πειρασμόν». (Ἰακ. α').

5. Ο γάμος του 'Ισαάκ

'Επέρασαν πολλά χρόνια. 'Η Σάρρα πέθανε και ο 'Αβραάμ την έθαψε στη Χεβρών.

Είχε πια γεράσει ο 'Αβραάμ, και, επειδή καταλάβαινε πώς θα πεθάνη, αποφάσισε να παντρέψη τὸ ἀγαπημένο παιδί του 'Ισαάκ. 'Εκάλεσε λοιπόν τὸν πιστότερο ὑπρέτη του, τὸν 'Ελιέζερ, και τὸν παρεκάλεσε νὰ πάη στὴν πατρίδα του,

'Η Ρεβέκκα προσφέρει νερό στὸν 'Ελιέζερ

τὴν Μεσοποταμία, και νὰ διαλέξη μιὰ καλὴ και εὐσεβὴ νύφη γιὰ τὸν 'Ισαάκ. 'Ο 'Ελιέζερ πήρε δέκα καμηλές, τις ἐφόρτωσε μὲ πλούσια δῶρα και ἔφυγε. "Επειτα ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες πορεία ἔφθασε στὴ Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας, ὅπου ἔμενε ὁ ἀδελφὸς τοῦ 'Αβραάμ.

"Εξω ἀπὸ τὴ Χαρρὰν ἦταν ἓνα πηγάδι πὺ πήγαιναν τὰ κορίτσια γιὰ νερό. 'Ο 'Ελιέζερ σταμάτησε ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεκουραστῆ και νὰ ποτίσῃ τις καμηλές του. Πρῶτα προσευχήθηκε στὸ Θεὸ και τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ βρῆ καλὴ σύζυγο γιὰ τὸν 'Ισαάκ.

Δὲν εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα και ἔρχεται στὸ πηγάδι μιὰ ἄμορφη κόρη μὲ τὸ σταμνὶ της. Τὸ γέμισε και ἔτοιμαζόταν νὰ

φύγη. Τότε ὁ Ἐλιέξερ τὴν πλησιάζει καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δώσει λίγο νερὸ νὰ πιῇ. Ἐκείνη μὲ μεγάλη προθυμία καὶ σ' αὐτὸν ἔδωσε νὰ πιῇ καὶ τὶς καμῆλες του ἐπότισε.

Ὁ Ἐλιέξερ θαύμασε τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν προθυμία τῆς κόρης καὶ τῆς χάρισε πολύτιμα δῶρα. Ἐπειτα τὴν ἐρώτησε τί-νος κόρη εἶναι καὶ ἂν ἔχουν τόπο στὸ σπίτι τους νὰ μείνη τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Τὸ κορίτσι μὲ προθυμία ἀπάντησε ὅτι ἦταν κόρη τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀβραάμ καὶ ὅτι στὸ σπίτι τους εἶχαν τόπο νὰ μείνη καὶ αὐτὸς καὶ οἱ καμῆλες του.

Ὁ Ἐλιέξερ τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἡ Ρεβέκκα—αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά της—ἔτρεξε καὶ ἔφερε τὸν ἀδελφὸ της Λάβαν καὶ ὠδήγησαν τὸν Ἐλιέξερ στὸ πατρικὸ τους σπίτι, ὅπου τὸν φιλοξένησαν τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Ὁ Ἐλιέξερ ἀφοῦ ἀναπαύτηκε, φανέρωσε στὸν πατέρα τῆς Ρεβέκκας καὶ στὸ Λάβαν γιὰ ποῖο σκοπὸ εἶχε ἔλθει στὴ Μεσοποταμία. Τὸς εἶπε πῶς προσευχήθηκε, πῶς γνώρισε στὸ πηγάδι τὴ Ρεβέκκα καὶ ὅλοι τότε κατάλαβαν ὅτι ὅσα ἔγιναν ἦταν θέλημα Θεοῦ. Δέχθηκαν τότε νὰ γίνῃ ἡ Ρεβέκκα σύζυγος τοῦ Ἰσαὰκ καὶ ὅλοι εὐχαρίστησαν τὸν Θεό.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἐλιέξερ, ἀφοῦ ἔδωσε στὸν πατέρα καὶ τὴν οἰκογένεια τῆς Ρεβέκκας τὰ πλούσια δῶρα, ποὺ ἔφερε μαζί του, πῆρε μὲ τὴν εὐχὴ τῶν γονέων τῆς τὴν Ρεβέκκα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ Χαναάν.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰσαὰκ μὲ μεγάλη χαρὰ ὑποδέχτηκαν τὴ Ρεβέκκα, τὴν ὠδήγησαν μὲ τιμὴ σπῖτι τους καὶ ἔτσι ἡ Ρεβέκκα ἔγινε σύζυγος τοῦ Ἰσαὰκ.

Ὁ Ἀβραάμ ἔζησε εὐτυχισμένος πολλὰ χρόνια ἀκόμη. Πέθανε πολὺ γέρος σὲ ἡλικία 175 χρονῶν.

«*Εὐλογία πατρὸς στηρίζει οἴκους τέκνων, κατὰρα δὲ μητρὸς ἐκριζοῖ θεμέλια*». (Σιν. γ').

6. Ἰακώβ καὶ Ἡσαῦ

Ὁ Ἰσαὰκ καὶ ἡ Ρεβέκκα ἔκαμαν δυὸ παιδιά διδυμα, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ. Ὁ Ἡσαῦ γεννήθηκε πρῶτος καὶ γι' αὐτὸ εἶχε τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτοτόκου, δηλαδή, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πατρι-

κοῦ σπιτιοῦ. Τὸν Ἡσαῦ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ὁ Ἰσαὰκ γιατί ἦταν κυνηγὸς καὶ τοῦ ἔφερνε τακτικὰ κυνήγι. Ὁ Ἰακώβ εὐχαριστεῖτο νὰ μένη στὸ σπιτί καὶ νὰ βοηθῆ τὴ μητέρα του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Ρεβέκκα τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἡσαῦ.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἡσαῦ γύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγι κουρασμένος καὶ εἶδε τὸν ἀδελφὸ του νὰ μαγειρεῦη φακές. Ἐπειδὴ ἐπεινοῦσε πολὺ, τοῦ ζήτησε νὰ φάη. Ὁ Ἰακώβ ὁμως τοῦ εἶπε, ὅτι τότε μονάχα θὰ τοῦ δώση, ὅταν τοῦ παραχωρήσῃ τὰ πρωτοτόκια. Ὁ Ἡσαῦ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ λαίμαργος, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸν πείνα του καὶ παραχώρησε τὰ πρωτοτόκια εἰς τὸν Ἰακώβ γιὰ ἓνα πιάτο μὲ φακές!

7. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ

Ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια καὶ ὁ Ἰσαὰκ ἐγέρασε πολὺ. Δὲν ἔβλεπε καθόλου. Αἰσθανόταν ὅτι ἐπλησίαζε ὁ καιρὸς νὰ πεθάνῃ καὶ θέλησε νὰ εὐλογήσῃ τὸν Ἰσαῦ. Τὸν κάλεσε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε νὰ τοῦ φέρῃ ἓνα καλὸ κυνήγι, νὰ τοῦ τὸ μαγειρέψῃ ὅπως τοῦ ἀρέσῃ, γιὰ νὰ φάῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐλογία του πρὶν πεθάνῃ.

Ὁ Ἡσαῦ ἄκουσε τὸν πατέρα του καὶ πῆγε στὰ χωράφια γιὰ νὰ κυνηγήσῃ. Ἡ Ρεβέκκα ὁμως ἐπειδὴ ἠθέλε νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία ὁ Ἰακώβ, τὸν φώναξε καὶ τοῦ εἶπε νὰ σφάξῃ δύο τρυφερὰ κατσίκια, νὰ τὰ μαγειρέψῃ καλὰ καὶ νὰ τὰ προσφέρῃ στὸν τυφλὸ πατέρα του καὶ νὰ πάρῃ αὐτὸς τὴν εὐλογία. Ἐπειδὴ ὁ Ἰακώβ δὲν εἶχε τρίχες στὸ δέρμα, ὅπως ὁ Ἡσαῦ καὶ ἴσως νὰ τὸν καταλάβαινε ἂν τὸν ψηλαφοῦσε ὁ πατέρας του, ἡ Ρεβέκκα τοῦ σκέπασε τὰ χέρια καὶ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ δέρμα τῶν κατσικιδῶν.

Ἔτσι ὁ Ἰακώβ, ἀφοῦ φόρεσε πρῶτα τὰ καλὰ ροῦχα τοῦ Ἡσαῦ, πῆρε τὰ φαγητὰ ποῦ τοῦ μαγειρέψε ἡ μητέρα του καὶ τὰ ἔφερε στὸν πατέρα του. Ὁ Ἰσαὰκ, ἀπόρησε πῶς γύρισε ὁ Ἡσαῦ τόσο γρήγορα ἀπὸ τὸ κυνήγι. Ἡ ἀπορία του ἔγινε μεγαλύτερη, ὅταν ἄκουσε ὅτι ἡ φωνὴ ποῦ μιλοῦσε δὲν ἔμοιαζε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Ἡσαῦ, ἀλλὰ μὲ τοῦ Ἰακώβ. Γι' αὐτὸ πιάνει τὰ χέρια τοῦ Ἰακώβ, τὰ ψηλαφίζει καὶ καταλαβαίνει ὅτι εἶναι τρι-

χωτά, ὅπως τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ. «Τὰ χέρια εἶναι τοῦ Ἡσαῦ, ἡ φωνὴ ὅμως τοῦ Ἰακώβ», εἶπε. Ὡστόσο ἔφαγε καὶ εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔφθασε καὶ ὁ Ἡσαῦ ἀπὸ τὸ κυνηγι καὶ

Τὰ χέρια εἶναι τοῦ Ἡσαῦ, ἡ φωνὴ ὅμως τοῦ Ἰακώβ...

ἀφοῦ ἐτοίμασε φαγητό, τὸ ἔφερε στὸν πατέρα του. Τότε ὁ Ἰσαὰκ κατάλαβε ὅτι ὁ Ἰακώβ τὸν ἀπάτησε καὶ πῆρε τὴν εὐλογία καὶ λυπήθηκε· γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ ὅμως παραπονεμένο τὸν Ἡσαῦ, τὸν εὐλόγησε καὶ αὐτόν.

«Πάντα ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ἡμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς». (Ματθ. ζ').

8. Ἡ φυγή καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ

Ὁ Ἡσαῦ, δταν εἶδε τὴν ἀπάτη πού τοῦ ἔκαμε ὁ ἀδελφός του, θύμωσε πολὺ καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἡ Ρεβέκκα τότε ἔδιωξε τὸν Ἰακώβ κρυφὰ καὶ τὸν ἔστειλε στὴν Μεσοποταμία, ὅπου ἔμενε ὁ ἀδελφός της Λάβαν, ὥσπου νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ Ἡσαῦ.

Ὁ Ἰακώβ μὲ λύπη βαθειὰ ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους του γονεῖς καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀνεχώρησε. Ἐβάδισε ἄρκετά. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος καὶ τὸ ταξίδι ἐπικίνδυνο.

Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ

Συλλογίστηκε τὴν ἀμαρτία πού ἔκαμε νὰ ξεγελάσῃ τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πρωτοτόκια τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ μετενόησε. Ὑστερα ἀπὸ λίγο νύχτωσε καὶ ἄρχισε νὰ φοβᾶται. Κουρασμένος καθὼς ἦταν, θέλησε νὰ κοιμηθῇ. Προσευχήθηκε τότε στὸ

Θεὸ καὶ ζήτησε συγχώρησι γιὰ τὴν ἁμαρτία του. Ἐπειτα ἔβαλε γιὰ προσκέφαλο μιὰ πέτρα καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε.

Παράδοξο ὄνειρο εἶδε τότε: μιὰ σκάλα ἦταν δίπλα του, τόσο μεγάλη, ποὺ στηριζόταν στὴ γῆ καὶ ἡ κορφή της ἔφτανε στὸν οὐρανό, στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ἄγγελοι ἀναρίθμητοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν σ' αὐτή. Τότε ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸν οὐρανὸ ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ πατέρα σου Ἰσαάκ. Μὴ φοβᾶσαι, γιὰτὶ πάντα θὰ εἶμαι μαζί σου καὶ θὰ σὲ προστατεύω. Τὸν τόπο αὐτὸ ποὺ κοιμᾶσαι θὰ δώσω σὲ σένα καὶ στοὺς ἀπογόνους σου καὶ θὰ πληθύνω τὴ γενιά σου σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας. Ἀπὸ τὴ γενιά σου θὰ πάρουν τὴν εὐλογία μου ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς».

Ὁ Ἰακώβ ξύπνησε τότε τρομαγμένος καὶ κατάλαβε πὼς ὁ Θεὸς εἶναι παρὼν σ' ὅλα τὰ μέρη καὶ ὄχι στὴν πατρίδα του μόνο. Ἐπῆρε λοιπὸν θάρρος. Σκέφθηκε ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ποὺ εἶδε τὸ ὄνειρο, ἦταν ἅγιος καὶ ἔκαμε τὴν προσευχὴ του στὸ Θεὸ καὶ ὑποσχέθηκε, ὅτι ἅμα γυρῆσῃ μὲ τὸ καλὸ ἀπὸ τὴ Μεσοποταμία, νὰ χτίσῃ στὸν τόπο ἐκεῖνο θυσιαστήριο. Ἐσημάδεψε μάλιστα τὴν πέτρα ποὺ εἶχε ὡς προσκέφαλο καὶ πρῶτ-πρῶτ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

«Ἐὰν καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μεθ' ἐμοῦ εἶ». (Ψαλμ. κβ').

9. Ὁ Ἰακώβ κοντὰ στὸ Λάβαν

Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἔφτασε στὴ Μεσοποταμία, πῆγε στὸ θεῖο του Λάβαν. Αὐτὸς τὸν ἔβαλε νὰ βόσκη τὰ πρόβατά του. Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε ἀρκετὰ χρόνια κοντὰ στὸ Λάβαν κ' ἔπειτα, ὅπως τὸν εἶχε συμβουλέψει ἡ μητέρα του ζήτησε ἀπὸ τὸ θεῖο του νὰ τοῦ δώσῃ γυναῖκα τὴν κόρη του Ραχήλ. Ὁ Λάβαν τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ τὴν δώσῃ, ἀλλὰ νὰ τοῦ δουλέψῃ πρῶτα ἑπτὰ χρόνια, βόσκοντας τὰ πρόβατά του. Ὁ Ἰακώβ ἐδέχθηκε καὶ ἐργάστηκε πρόθυμα καὶ πιστὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια. Ὁ Λάβαν ὁμως ξεγέλασε τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ ἔδωσε ἀντὶ γιὰ τὴ Ραχήλ, τὴ μεγαλύτερη κόρη του, τὴ Λεία, ποὺ δὲν ἦταν ὁμορφὴ σὰν τὴ Ραχήλ. Ὁ Ἰακώβ ἐκατάλαβε τὴν ἀπάτη, ἀλλὰ ἦταν

πιά άργά, και για να πάρη τή Ραχήλ που ήθελε, ύποχρεώθηκε να δουλέψη άλλα έφτά χρόνια κοντά στο Λάβαν.

Έτσι έτιμωρήθη για τήν άπάτη που έκαμε στον πατέρα του και πήρε τα πρωτοτόκια του άδελφου του.

10. Έπιστροφή του Ίακώβ

Ο Ίακώβ έμεινε στη Μεσοποταμία είκοσι περίπου χρόνια. Ο Θεός τον εύλόγησε κ' έκαμε με τή Ραχήλ και με τή Λεια δώδεκα παιδιά : Τόν Ρουβήμ, τόν Συμεών, τόν Λευί, τόν Ιούδα, τόν Ισάαχαρ, τόν Ζαβουλών, τόν Δάν, τόν Νεφθαλείμ, τόν Γάδ, τόν Άσήρ, τόν Ίωσήφ και τόν Βενιαμίν. Τα δέκα πρώτα παιδιά τα γέννησε ή Λεια και τόν Ίωσήφ και τόν Βενιαμίν ή Ραχήλ. Ήταν πολύ πλούσιος. Είχε πολλά κοπάδια, πρόβατα και βόδια και πολλές καμήλες και ζούσε εκεί εύτυχισμένος. Δεν μπορούσε όμως να ξεχάση τήν πατρίδα του και όλο ήθελε να γυρίση πίσω, αλλά φοβόταν. Τάχα να είχε περάση ό θυμός του Ήσαυ; Έδίσταζε για πολύ, μά επί τέλους τό άποφάσισε. Παρακάλεσε λοιπόν τόν Θεό να τόν βοηθήση και έχοντας τήν έλπίδα του σ' αυτόν έτοιμάστηκε να φύγη. Πήρε τήν οικογένειά του, τα ποίμνια του και όλα τα υπάρχοντά του και, αφού άποχαιρέτισε τό Λάβαν, άνεχώρησε για τήν πατρίδα του.

Έπειτα από πολλές ήμέρες όταν έπλησίαζε στην πατρίδα του Χαναάν έστειλε μπροστά δούλους με πλούσια δώρα για να καλοπιάση τόν άδελφό του Ήσαυ. Ο Ήσαυ είχε λησμονήσει πια τήν παλιά έχθρα και με χαρά έτρεξε να τόν ύποδεχθί. Όταν συναντήθηκαν τα δύο άδελφια έπειτα από τόσα χρόνια ή σκηνή ήταν συγκινητική. Έπесе ό ένας στην άγκαλιά του άλλου και έκλαιγαν. Ο Ίακώβ ύστερα γονάτισε και έζήτησε συγχώρησι από τόν άδελφόν του Ήσαυ. Ύστερα με τή σειρά έπροσκύνησαν τόν Ήσαυ μαζί με τόν Ίακώβ και οί γυναίκες του και τα παιδιά του. Άγαπημένοι και γεμάτοι από χαρά οί δυό άδελφοί ήρθαν έπειτα στο πατρικό τους σπίτι.

Δέν πέρασε πολύς καιρός και ό Ίακώβ για να εύχαριστήση τόν Θεό, έχτισε θυσιαστήριο στον τόπο, όπου είχε ίδι ή το θείο εκείνο όνειρο.

«*Εί ό Θεός ύπερ ήμῶν, τίς καθ' ήμῶν*». (Ρωμ. η').

11. Τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰωσήφ καὶ ἡ πώλησις του στοὺς Ἰσμηλίτες

Ἐνα ἀπὸ τὰ δώδεκα παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ ἦταν ὁ Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ εἶχε γεννηθῆ, ὅταν ὁ Ἰακώβ ἦταν πιά γέρος. Ἐξεχώριζε ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ γιὰ τὸ καλὸ του χαρακτήρα καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἰακώβ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τοῦ εἶχε κάμει ἓνα ὠραιότατο πανωφόρι.

Οἱ ἄλλοι ὅμως ἀδελφοὶ του τὸν ἐζήλευαν καὶ τὸν ἐμισοῦσαν. Ἀκόμη περισσότερο τὸν ἐφθόνησαν καὶ τὸν ἐμίσησαν, ὅταν αὐτὸς εἶδε καὶ διηγήθηκε στ' ἀδέλφια του καὶ στοὺς γονεῖς του δυὸ ὄνειρα.

«Εἶμαστε σὲ μιὰ πεδιάδα», εἶπε, «καὶ ἐδέναμε στάχυα· τὸ

δικό μου δεμάτι ἐσηκώθη καὶ ἐστάθηκε ὄρθιο, τὰ δικά σας ὅμως ἐπροσκύνησαν τὸ δικό μου».

Τὸ ἄλλο ὄνειρο : «Εἶδα», εἶπε, «ὅτι ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ ἔντεκα ἀστέρια ἔπεσαν καὶ μὲ ἐπροσκύνησαν». Τότε ὁ πατέρας του τοῦ ἀπάντη-

Ἦ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ
σε: «Παῖδί μου μιὰ ἡμέρα ὅλοι θὰ σὲ προσκυνήσουν».

Οἱ ἀδελφοὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὄνειρα τὸν ἐζήλευαν ἀκόμη περισσότερο. Κάποτε, πού ἐπῆγε στὴν ἐξοχή νὰ τοὺς ἴδῃ, ἂν εἶναι καλά, εἶπαν : «Νὰ αὐτὸς πού βλέπει τὰ ὄνειρα. Ἐλάτε νὰ τὸν σκοτώσουμε». Ὁ Ρουβὴμ ὅμως, πού ἦταν μεγαλύτερος, δὲν τοὺς ἄφησε. «Μὴ ἀδέλφια» τοὺς εἶπε· «αὐτὸ εἶναι κακό· δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἄς τὸν ρίξουμε καλλίτερα σ' ἓνα λάκκο». Τοὺς τὸ εἶπε αὐτό, γιὰτι εἶχε σκοπὸ νὰ ἔρθῃ ὕστερα καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ τὸν Ἰωσήφ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ λάκκο.

Ὅλοι παραδέχτηκαν τὰ λόγια τοῦ Ρουβὴμ καὶ ὅταν ἐπλησίασε ὁ Ἰωσήφ τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔρριξαν σ' ἓνα λάκκο.

Ἐπειτα ἐκάθησαν νὰ φᾶνε. Εἶδαν τότε νὰ ἔρχονται ἀπὸ

μακρὰ ἔμποροι μὲ καμηλές. Ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἰσραηλία καὶ πηγαιναν στὴν Αἴγυπτο. Τότε τοὺς εἶπε ἓνας ἄλλος ἀδελφός, ὁ Ἰούδας : «Τί θὰ κερδίσουμε, ἂν σκοτώσουμε τὸν ἀδελφὸ μας ; ἂς τὸν πουλήσουμε καλύτερα στοὺς Ἰσραηλιῖτες, ἔτσι, εἶπε θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῆ».

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ τὸν ἄκουσαν καὶ πούλησαν τὸν Ἰωσήφ γιὰ εἴκοσι ἀργύρια. Ἔπειτα γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν στὸν πατέρα τους, τὸν ἐγέλασαν. Ἔσχισαν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πανωφόρι τοῦ Ἰωσήφ, τὸ ἔβαψαν μὲ αἷμα κατσικιοῦ, τὸ ἔφεραν στὸν πατέρα τους καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι τὸ βρῆκαν στὴν ἔρημο.

Ὁ Ἰακώβ ὅταν τὸ εἶδε, ἐφώνησε : «ὦ ! αὐτὸ εἶναι τοῦ Ἰωσήφ ! Κάποιο ἄγριο θηρὸ τὸν ἔφαγε !»

Ἀπὸ τὴ μεγάλη τοῦ λύπη ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του, ἐφόρεσε πένθιμα ροῦχα καὶ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

12. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Ὅταν οἱ ἔμποροι ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο, τὸν ἐπούλησαν στὸν Πετεφρῆ, ποῦ ἦταν ἀξιωματικὸς στὰ ἀνάκτορα τοῦ Φαραώ, δηλαδὴ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Αἴγυπτου.

Στὸ σπῖτι τοῦ Πετεφρῆ ὁ Ἰωσήφ ἔδειξε τόσο καλὴ διαγωγή, ἐργατικότητα καὶ τιμιότητα, ὥστε ὁ Πετεφρῆς τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν διώρισε οἰκονόμο ὅλου τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἡ γυναίκα ὅμως τοῦ Πετεφρῆ, ποῦ εἶχε κακὴ ψυχὴ, κατηγόρησε τὸν ἀθῶο Ἰωσήφ στὸν ἄνδρα τῆς καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἔρριξε στὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ὁ Θεὸς ἐπροστάτεψε τὸν Ἰωσήφ. Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τὸν ἀγάπησε γιὰ τὶς ἀρετὲς του καὶ τὸν διώρισε νὰ ἐπιβλέπῃ τοὺς ἄλλους φυλακισμένους.

Τότε ἔτυχε νὰ φυλακισθοῦν στὴν ἴδια φυλακὴ, ὅπου ἦταν ὁ Ἰωσήφ, καὶ δύο ὑπάλληλοι τοῦ Φαραώ, γιὰτὶ εἶχαν παρακούσει στὶς διαταγὰς του. Ὁ ἓνας ἦταν ὁ ἀρχιιοινοχόος, δηλαδὴ ἐκεῖνος ποῦ κερνοῦσε τὸ Φαραώ κρασί, κί' ὁ ἄλλος ὁ ἀρχισιτοποιοίς, δηλαδὴ ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ παλατιοῦ. Αὐτοὶ ἐγνωρίστηκαν μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ ἔμαθαν τὴν ἱστορίαν του. Ἐνα πρῶτ' ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶδε στενοχωρημένους καὶ τοὺς ἐρώτησε τί ἔχουν. Αὐτοὶ εἶπαν, ὅτι ὁ καθένας τους εἶδε ἀπὸ ἓνα

παράξενο όνειρο και έπειδη δέν μπορουσαν νά τά έξηγήσουν ήσαν πολú ταραγμένοι. 'Ο 'Ιωσήφ τούς ειπε νά του ειπουν τά όνειρα, μήπως μπορέση, με τή βοήθεια του Θεου, νά τούς τά έξηγήση.

Πρώτος ό αρχιοινοχός ειπε : «Είδα ότι τρία κλήματα έβγαλαν φύλλα και άνθη και σταφύλια, που άμέσως έγιναν ώριμα. 'Επήρα τά σταφύλια, τά έστιψα στο ποτήρι του Φαραώ και του τó έδωσα νά πιη». 'Ο 'Ιωσήφ άμέσως έξήγησε τó όνειρο και του ειπε : «Τά τρία κλήματα είναι τρεις ήμέρες, που όταν περάσουν, ό βασιλιάς θά διατάξη νά βγής από τή φυλακή και νά άνέβης πάλι στο άξιωμα που ειχες πρώτα. Μόνο σέ παρακαλώ νά με θυμηθής και μένα, γιατί άδικα είμαι φυλακισμένος και νά παρακαλέσης τó βασιλιά νά με έλευθερώση από τή φυλακή».

Ύστερα ό αρχισιτοποιός ειπε και αυτός τó δικό του όνειρο : «'Εγώ» ειπε «είδα ότι ειχα τρία καλάθια στο κεφάλι μου και μέσα σ' αυτά ειχα διάφορα γλυκίσματα για τó βασιλιά, και πέταγαν από πάνω τά πουλιά και τά έτρωγαν».

Τότε ό 'Ιωσήφ με λύπη του ειπε : «Τά τρία καλάθια είναι τρεις ήμέρες, που όταν περάσουν, θά διατάξη ό βασιλιάς νά σέ κρεμάσουν και τότε τά άγρια πουλιά θά έρχονται νά τρώνε τς σάρκες σου».

Τήν τρίτη ήμέρα ό Φαραώ έώρταζε τά γενέθλιά του και έδωσε χάρι στον αρχιοινοχό. Τόν αρχισιτοποιό όμως διέταξε και τόν έκρέμασαν.

«Φυλάσσει Κύριος πάντας τούς αγαπώντας αυτόν».
(Ψαλμ. ρμδ').

13. Τά όνειρα του Φαραώ

'Ο αρχιοινοχός, μέσα στη χαρά του, λησμόνησε τόν 'Ιωσήφ και τήν ύπόσχεσι που του ειχε δώσει. 'Επέρασαν δύο όλοκληρα χρόνια και ό 'Ιωσήφ έμενε άκόμη κλεισμένος στη φυλακή. Δέν έχασε όμως τς έλπίδες του. Πίστευε με τήν καρδιά του, ότι ό δίκαιος Θεός μιá ήμέρα θά τόν έλευθέρωνε.

Μιá νύχτα ό Φαραώ ειδη δύο όνειρα που τόν έκαμαν νά τρομάξη. Ειδη, ότι στεκόταν στις όχθες του Νείλου ποταμού

καί ξαφνικά βγήκαν από τὸν Νεῖλο ἑπτὰ παχιές ἀγελάδες καὶ ἔβωσκαν ἐκεῖ. Ὑστερα δὴ μὴ βγήγαν ἑπτὰ ἄσχημες καὶ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ ἔτρεξαν καὶ ἔφαγαν τὶς παχιές.

Ὁ Φαραὼ ξύπνησε ταραγμένος, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο κοιμήθηκε πάλι. Εἶδε τότε νὰ φυτρώνουν στὸ ἴδιο μέρος ἑπτὰ στάχυα μεστωμένα καὶ γεμάτα ἀπὸ καρπὸ, καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ ἄλλα ἑπτὰ στάχυα στεγνὰ καὶ κούφια καὶ ἔπνιξαν τὰ μεστωμένα.

Καὶ τὰ δύο ὄνειρα πολὺ ἔστενοχώρησαν τὸ Φαραῶ, γιατί δὲν μποροῦσε νὰ τὰ ἐξηγήσῃ. Ἐκάλεσε ὄλους τοὺς σοφοὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ὁ ἀρχιεπιτοχὸς θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ. Παρουσιάστηκε στὸ Φαραῶ

καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι μόνον ὁ Ἰωσήφ, ποὺ βρισκόταν στὴ φυλακὴ, μποροῦσε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρα. Ἀμέσως ὁ Φαραῶ ἔστειλε ἀνθρώπους νὰ φέρουν μπροστὰ τοῦ τὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ φόρεσε τὴν καλὴν του στολὴν καὶ παρουσιάστηκε στὸν Φαραῶ καὶ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ ὄνειρα. Τότε εἶπε ὁ Ἰωσήφ :

«Καὶ τὰ δύο ὄνειρα, βασιλιά μου, σημαίνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Οἱ ἑπτὰ παχιές ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ μεστωμένα στάχυα εἶναι ἑπτὰ χρόνια εὐτυχίας καὶ εὐφορίας σ' ὅλη τὴν Αἴγυπτο. Οἱ ἑπτὰ ἄσχημες καὶ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ στεγνὰ καὶ κούφια στάχυα, εἶναι ἑπτὰ χρόνια δυστυχίας ποὺ θὰ ἔλθουν ὕστερα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας. Ἐπειδὴ εἶδες τὸ ἴδιο ὄνειρο δύο φορές, ἀλλὰ διαφορετικὸ, σημαίνει ὅτι γρήγορα θὰ γίνουν ὅσα τὰ ὄνειρα ἐφανέρωσαν.

»Σὲ συμβουλεύω λοιπὸν, βασιλιά, νὰ διαλέξῃς ἕναν ἀνθρωποφρόνιμο καὶ ἱκανό, νὰ τὸν διορίσῃς σ' ὅλη τὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ φροντίσῃ νὰ μαζέψῃ σὲ μεγάλες ἀποθήκες ὅσο μπορεῖ πε-

Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ

ρισσότερα τρόφιμα, για να περάσουν καλά οι άνθρωποι και να μη πεθάνουν από την πείνα στα χρόνια της δυστυχίας».

14. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται ἀπὸ τὸ Φαραῶ

Ὁ Φαραῶ ἄκουσε μὲ θαυμασμό τὸν Ἰωσήφ καὶ τόσο γνωστικά τοῦ ἐφάνηκαν τὰ λόγια του, ὥστε ἀμέσως διέταξε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα στὸ παλάτι. Τοῦ ἔδωσε ἐξουσία νὰ φροντίσῃ αὐτὸς νὰ μαζευτοῦν καὶ νὰ ἀποθηκευτοῦν ὄλα τὰ εἰσοδήματα κατὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας. Ἐβγαλε ἔπειτα τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τοῦ Ἰωσήφ τὸ χέρι. Ἐπίσης τὸν ἔντυσε μὲ φορέματα μεταξωτὰ καὶ τοῦ ἔδωσε τὴ δεύ-
τερη βασιλικὴ ἄμαξα. Διέταξε ἀκόμη σ' ὅλη τὴ χώρα του νὰ σέβωνται τὸν Ἰωσήφ καὶ νὰ τὸν προσκυνοῦν σὰν δεῦτερο βασιλιά.

Πραγματικά! Ἦρθαν τὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας καὶ ὁ Ἰωσήφ εἶχε φροντίσει νὰ εἶναι ἔτοιμες στὶς διάφορες πόλεις τῆς Αἰγύπτου μεγάλες ἀποθήκες καὶ ἐκεῖ ἀποθήκευσε μεγάλες ποσότητες σιτᾶρι καὶ ἄλλα τρόφιμα.

Τὰ χρόνια τῆς εὐφορίας πέρασαν καὶ ἦρθαν ἔπειτα τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας. Ἡ γῆ δὲν ἔκανε καρπούς, ὅλος ὁ κόσμος πεινοῦσε καὶ μόνο οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου εἶχαν ἀπ' ὄλα. Μὲ τόση δικαιοσύνη ἐμοίραζε ὁ Ἰωσήφ τίς τροφές, ὥστε κανένας δὲν ἐπείνασε.

«Σωτηρία τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστὶν ἐν καιρῷ θλίψεως». (Ψαλμ. λε').

15. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Στὰ χρόνια τῆς δυστυχίας μεγάλη πείνα ἔπεσε καὶ στὴ Χαναάν, ὅπου ἔμεναν οἱ γονεῖς καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰακώβ, ὅταν ἔμαθε ὅτι στὴν Αἴγυπτο ὑπῆρχε σιτᾶρι, ἔστειλε ἐκεῖ τὰ παιδιά του μὲ πολλὰ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσουν ὅ,τι βροῦνε. Κράτησε μόνο κοντὰ του τὸ πιὸ μικρὸ ἀγαπημένο του παιδί, τὸν Βενιαμίν.

Τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ, ὅταν ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο, παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν προσκύνησαν γιὰ ἄρχοντα τοῦ τόπου· ποῦ νὰ φαντασθοῦν ὅμως, ὅτι ὁ μεγάλος

καὶ δοξασμένος ἐκεῖνος ἄρχοντας ἦταν ὁ ἀδελφός τους ὁ Ἰωσήφ, πού αὐτοὶ τόσο σκληρὰ τοῦ εἶχαν φερθεῖ καὶ τὸν πούλησαν.

Ὁ Ἰωσήφ μόλις εἶδε τοὺς ἀδελφούς του τοὺς ἐγνώρισε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐφανέρωσε· ἤθελε προηγουμένως νὰ τοὺς δοκιμάσῃ ἂν εἶχαν μετανοήσει γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκαμαν στὸν ἀδελφὸ τους. Τοὺς ἐρώτησε λοιπὸν μὲ διερμηνεὰ ἀπὸ ποῦ ἦρθαν καὶ τί ἤθελαν καὶ ἐκεῖνοι ἀπάντησαν, ὅτι ἦρθαν ἀπὸ τῆ Χαναὰν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀγοράσουν σιτᾶρι.

Ὁ Ἰωσήφ ἔκανε ὅτι δὲν τοὺς πιστεύει καὶ τοὺς εἶπε, ὅτι ἦταν κατάσκοποι τῆς χώρας. Αὐτοὶ τότε τρομαγμένοι ἔπεσαν στὰ πόδια του καὶ τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦταν καλοὶ ἄνθρωποι· γιὰ νὰ γίνουν δὲ περισσότερο πιστευτοί, εἶπαν ὅτι ὁ πατέρας τους λέγεται Ἰακώβ, πῶς ἦταν δώδεκα ἀδέλφια, ἀλλὰ ὁ ἓνας δὲν ὑπάρχει πιά στὴ ζωὴ καὶ τὸν ἄλλον τὸν πιὸ μικρό, τὸν κράτησε κοντὰ του ὁ πατέρας τους.

Ἄλλὰ καὶ πάλι ὁ Ἰωσήφ ἔκανε ὅτι δὲν πίστευε στὰ λόγια τους καὶ διέταξε νὰ τοὺς φυλακίσουν· τοὺς εἶπε ὅτι, γιὰ νὰ πιστέψῃ ὅτι ἦταν ἀθῶοι, θὰ ἐπέτρεπε σ' ἓνα ἀπ' αὐτοὺς νὰ πάῃ στὴ Χαναὰν καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὸν μικρότερο ἀδελφὸ τους. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἦρθε ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ καὶ εἶπε στοὺς ἀδελφούς του, ὅτι τοὺς ἐπιτρέπει νὰ πάρουν σιτᾶρι καὶ νὰ πᾶνε στὸν πατέρα τους, ἀλλὰ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς θὰ μείνῃ στὴ φυλακὴ, ἕως ὅτου φέρουν στὴν Αἴγυπτο καὶ τὸν Βενιαμίν.

Τότε οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ εἶπαν μεταξύ τους στὴ γλῶσσα τους: «Δίκαια ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ τώρα γιὰ τὸν ἀδελφὸ μας τὸν Ἰωσήφ, γιατί, ἐνῶ μᾶς παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα, ἐμεῖς ἐφανήκαμε τόσο σκληροὶ σ' αὐτόν...». Ὁ Ἰωσήφ ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τῶν ἀδελφῶν του καὶ τόσο πολὺ συγκινήθηκε γιὰ τὴ μετάνοιά τους, ὥστε ἐβγήκε ἔξω καὶ ἔκλαψε πολὺ. Ἄφοῦ δὲ ἐκράτησε τὸν Συμεὼν, ἄφησε τοὺς ἄλλους ἀδελφούς του ἐλεύθερους καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτες νὰ γεμίσουν τοὺς σάκκους τους μὲ σιτᾶρι. Εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ βάλουν στὸ σάκκο τοῦ καθενὸς τὰ χρήματα πού ἀναλογοῦσαν γιὰ τὴν ἀξία τοῦ σιταριοῦ.

Ἔτσι ἔγιναν. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἐφόρτωσαν τοὺς σάκκους τους, ἐξεκίνησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους τὴ Χαναὰν· ἀλλὰ στὸ δρόμο ἄνοιξαν τοὺς σάκκους καὶ μὲ μεγάλη ἔκ-

πληξι είδαν ότι κάθε σάκκος είχε μέσα και τὰ χρήματα, που έδωσαν για να αγοράσουν τὸ σιτάρι.

Όταν έφθασαν στη Χανσάν διηγήθηκαν στὸν πατέρα τους ὅσα συνέβησαν και γιατί δὲν ἐγύρισε ὁ Συμεών. Ὁ Ἰακώβ με ταραχή τοὺς ἄκουσε και τέλος ἐξέσπασε σὲ θρήνους: «Σεῖς» — ἔλεγε — «θὰ με στερησετε ἀπὸ τὰ παιδιὰ μου· ὁ Ἰωσήφ δὲν ὑπάρχει πιά στη ζωὴ· ὁ Συμεών δὲν ὑπάρχει· και τώρα θέλετε νὰ μοῦ πάρετε και τὸν Βενιαμίν; ποτέ, ποτέ, δὲν θὰ γίνη αὐτό!»

«Ὁ ἐὰν σπείρη, ἀνθρώπος, τοῦτο και θερίσει». (Γαλ. στ').

16. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στοὺς ἀδελφούς του

Ἐπέρασε ἀρκετὸς καιρὸς και τὸ σιτάρι που ἔφεραν τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἄρχισε νὰ σώνεται· πουθενὰ δὲν ἔβρισκαν νὰ αγοράσουν. Μονάχα στὴν Αἴγυπτο ὑπῆρχε. Γι' αὐτὸ ὁ γέρο-Ἰακώβ ἀποφάσισε ἐκεῖ πάλι νὰ στείλῃ τὰ παιδιὰ του για νὰ αγοράσουν σιτάρι. Αὐτὰ πρόθυμα ἐδέχτηκαν νὰ πᾶνε, τοῦ θύμισαν ὅμως, ὅτι τότε μόνον ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου θὰ τοὺς ἔδινε σιτάρι, ὅταν τοῦ ἐπήγαιναν και τὸν Βενιαμίν.

Ὁ Ἰακώβ ἀρνήθηκε νὰ τοὺς τὸν δώσει, γιατί φοβόταν μήπως χαθῆ κι' αὐτός, ὅπως ὁ Ἰωσήφ και ὁ Συμεών. Ἐδίστασε πολὺ, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκαμε νὰ ἀφήσῃ στὸ τέλος και τὸν Βενιαμίν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐγγυήθηκε γι' αὐτὸν ὁ Ἰούδας.

Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο και παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ, μόλις εἶδε τὸν ἀγαπημένο του ἀδελφὸ Βενιαμίν, τόσο συγκινήθηκε, ὥστε ἐκλείστηκε στὸ δωμάτιό του και ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐπειτα διέταξε νὰ περιποιηθοῦν τοὺς ἀδελφούς του και τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοὺς κράτησε νὰ φᾶνε μαζί· τοὺς ἔβαλε νὰ καθῆσουν στὸ τραπέζι κατὰ σειρά τῆς ἡλικίας τους και τοὺς περιποιήθηκε πολὺ· εἰς τὸν Βενιαμίν, για νὰ ἰδῆ ἐὰν θὰ τὸν φθονοῦσαν οἱ ἀδελφοί του, ἔδωσε πέντε φορές περισσότερο φαγητὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅλα αὐτὰ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στοὺς ἀδελφούς τοῦ Ἰωσήφ, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ τὰ ἐξηγήσουν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἰωσήφ διέταξε τοὺς ὑπηρέτες του και ἐγέμισαν με σιτάρι τοὺς σάκκους τῶν ἀδελφῶν του και ἔβαλαν

καί πάλι μέσα τὰ χρήματα πού ἀναλογοῦσαν γιά τὸ σιτάρι καθενὸς σάκκου· εἰς τοῦ Βενιαμὶν τὸ σάκκο διέταξε καὶ ἔβαλαν καὶ τὸ ἀσημένιο του ποτήρι.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ φόρτωσαν τοὺς σάκκους τους καὶ ἀνεχώρησαν γιά τὴν πατρίδα τους. Δὲν εἶχαν ὅμως ἀπομακρυνθῆ πολὺ καὶ οἱ ὑπηρετεὶς τοῦ Ἰωσήφ ἔτρεξαν πίσω τους καὶ τοὺς διέταξαν νὰ σταματήσουν, γιατί δῆθεν εἶχαν κλέψει τὸ ἀσημένιο ποτήρι του. Οἱ ἀδελφοὶ διαμαρτυρήθηκαν, ὅτι δὲν ἦσαν κλέφτες καὶ ἐπρότειναν νὰ ἀνοιχθοῦν οἱ σάκκοι καὶ νὰ θανατωθῆ ἐκεῖνος πού στὸ σάκκο του θὰ βρισκόταν τὸ ἀσημένιο ποτήρι· ἔτσι καὶ ἔγινε· ἀμέσως οἱ σάκκοι ἀνοίχτηκαν καί, πρὸς

Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας Ἰωσήφ...

κατάπληξι ὄλων, τὸ ποτήρι βρέθηκε στὸ σάκκο τοῦ Βενιαμὶν. Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ γυρίσουν πάλι στὴν Αἴγυπτο καὶ ὠδηγήθηκαν μπροστὰ στὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ μόλις τοὺς εἶδε, διέταξε νὰ φυλακισθῆ ἐκεῖνος

πού στο σάκκο του βρέθηκε τὸ ἀσημένιο ποτήρι, δηλαδή ὁ Βενιαμίν, οἱ δὲ ἄλλοι νὰ μείνουν ἐλεύθεροι· τότε οἱ ἀδελφοὶ του ἔπεσαν στὰ γόνατα καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσαν τὸν Ἰωσήφ νὰ τοὺς κρατήσῃ ὅλους γιὰ δούλους του, ἀλλὰ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸ Βενιαμίν, γιατί ὁ πατέρας τους θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη του. Ἀλλὰ ὁ Ἰωσήφ ἐπέμεινε· ὁ Ἰούδας τότε ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰωσήφ καὶ μὲ δάκρυα τὸν παρακαλοῦσε νὰ κρατήσῃ αὐτὸν δοῦλο καὶ ὄχι τὸν Βενιαμίν.

Ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῆ· μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἐφώνησε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας ὁ Ἰωσήφ πού πουλήσατε. Σὰς συγχωρῶ γιὰ ὅσα μοῦ κάματε· ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ ἔλθουν ἔτσι τὰ πράγματα· ζῆ ὁ πατέρας μου;» Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ τὰ ἔχασαν καὶ ἔκλαιγαν καὶ ζητοῦσαν συγχώρησι.

Τότε ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἀγκάλιασε ἕνα-ἕνα καὶ τοὺς φίλησε, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Βενιαμίν. Τοὺς παρακάλεσε δὲ νὰ πᾶνε στὸν πατέρα τους καὶ νὰ τοῦ διηγηθοῦν ὅλα ὅσα συνέβησαν καὶ νὰ τοῦ εἰποῦν νὰ ἔλθῃ κι' αὐτὸς στὴν Αἴγυπτο νὰ ζήσουν ὅλοι εὐτυχισμένοι, γιατί ἡ πείνα θὰ κρατήσῃ ἀκόμη πολὺν καιρό.

«Ὑμεῖς ἐβουλεύεσθε κατ' ἐμοῦ εἰς πονηρά, ὁ δὲ θεὸς περὶ ἐμοῦ εἰς ἀγαθά». (Γεν. ν').

17. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ γεμάτοι ἀπὸ δῶρα πού τοὺς ἔδωσε ὁ Ἰωσήφ, γύρισαν στὴ Χαναάν καὶ διηγήθηκαν μὲ χαρὰ στὸν πατέρα τους ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ χαρὰ τοῦ Ἰακώβ· δὲν μποροῦσε στὴν ἀρχὴ νὰ πιστέψῃ, ὅτι τὸ παιδί του ὁ Ἰωσήφ ζοῦσε καὶ ὅτι εἶχε τόσο μεγάλο ἀξίωμα στὴν Αἴγυπτο. Ἐπειτα ὅμως, ὅταν εἶδε τὰ πλούσια δῶρα, ἐπίσθησε καὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ καὶ αὐτὸς κοντὰ στὸ ἀγαπημένο του παιδί Ἰωσήφ. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ λίγο μὲ ὄλη του τὴν οἰκογένεια γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐρχόταν ὁ πατέρας του, διέταξε νὰ ἐτοιμάσουν τὴ βασιλικὴ ἄμαξα καὶ βγῆκε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Μόλις συνάντησε τὸν πατέρα του ἔπεσε μὲ δάκρυα στὴν

ἀγκαλιά του. Ὅλοι ἔκλαιγαν ἀπὸ τῆ χαρὰ τους· ἔβαλε ἔπειτα τὸν πατέρα του στὴ βασιλικὴ ἄμαξα καὶ τὸν ὠδήγησε στὰ ἀνάκτορα, ὅπου ὁ Φαραὼ τὸν ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλη τιμὴ καὶ εὐχαρίστησι.

Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε πιά στὴν Αἴγυπτο καὶ ἔζησε εὐτυχισμένος μαζί μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ του. Πέθανε πολὺ γέρος καὶ ἄφησε ἐντολὴ στὰ παιδιὰ του, ὅποτε γυρῶσιν στὴν πατρίδα τους τῆ Χαναάν, νὰ πάρουν μαζί τους τὰ κόκκαλά του καὶ νὰ τὰ θάψουν στὸν πατρικὸ τους τάφο.

Ἐπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸ πέθανε καὶ ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο, εὐτυχισμένος καὶ δοξασμένος.

«Μακάριοι οἱ πρᾶξις, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν».
(Ματθ. ε').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΜΩΨΗΣ ΚΑΙ ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

1. Πῶς πλήθαιναν οἱ Ἰσραηλῖτες στὴν Αἴγυπτο. Μέτρα τοῦ Φαραῷ

Πέρασαν πολλὰ χρόνια. Ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του εἶχαν πιά πεθάνει, ἀλλ' οἱ ἀπόγονοὶ τους οἱ Ἰσραηλῖτες πλήθαιναν πολὺ στὴν Αἴγυπτο.

Αὐτὸ ἀνησύχησε τοὺς Αἰγυπτίους, γιατί ἐφοβοῦντο μήπως οἱ Ἰσραηλῖτες συμμαχήσουν μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Φαραῷ καὶ γίνουιν αὐτοὶ κύριοι τῆς Αἰγύπτου.

Ἀποφάσισε λοιπὸν ὁ Φαραῷ μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς λιγοστέψῃ. Στὴν ἀρχὴ διέταξε νὰ τοὺς βάζουν βαρεῖες ὑποχρεωτικὲς ἐργασίες, π.χ. νὰ χτιζοῦν ὀχυρώματα τῶν πόλεων καὶ νὰ σκάβουιν διώρυγες στὸν ποταμὸ Νεῖλο. Οἱ Ἰσραηλῖτες ὅμως μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον δὲν λιγώστευαν, ἀλλὰ δυνατότεροι καὶ περισσότεροι ἐγίνοντο.

Τότε ὁ Φαραῷ ἀποφάσισε νὰ ἐξαφανίσῃ ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ διέταξε τίς μαμές νὰ σκοτώνουιν ἀμέσως κάθε ἀγόρι, ποῦ θὰ γεννιόταν ἀπὸ Ἰσραηλίτιδα μητέρα.

Τὸ μέτρο ὅμως αὐτὸ δὲν εἶχε καλὸ ἀποτέλεσμα, γιατίι οἱ μαμές φοβόνταν τὸν Θεὸ καὶ δὲν ἔκαναν τὴν ἁμαρτία αὐτή. Ὁ Φαραὼ ὅταν εἶδε ὅτι καὶ τὸ μέτρο αὐτὸ δὲν πέτυχε, ἔβγαλε αὐστηρὴ διαταγή, ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν νὰ τὰ πετοῦν, μόλις γεννηθοῦν, στὸν ποταμὸ Νεῖλο· ἔτσι ἦταν πιά βέβαιος πῶς θὰ λιγότευαν σιγὰ - σιγὰ οἱ Ἰσραηλίτες.

2. Γέννησις καὶ σωτηρία τοῦ Μωϋσῆ

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιὰ γυναῖκα Ἰσραηλίτισσα ἐγέννησε ἕνα ὠραιότατο παιδάκι καὶ τὸ ἔκρυβε τρεῖς μῆνες στὸ σπῆτι της. Ὅταν ὅμως εἶδε, ὅτι δὲν μπορούσε περισσότερον νὰ τὸ κρύβῃ

Ἡ βασιλοπούλα βρίσκει τὸ Μωϋσῆ

ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπῆρε ἕνα καλάθι καὶ, ἀφοῦ τὸ ἄλειψε ἀπ' ἔξω μὲ πῖσσα, γιὰ νὰ μὴ μπαῖνῃ τὸ νερό, ἔβαλε μέσα τὸ παιδάκι καὶ τὸ ἔφησε στὶς ὄχθες τοῦ Νεῖλου, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἐπήγαινε συχνὰ ἡ κόρη τοῦ Φαραὼ κ' ἔκανε τὸ λουτρὸ της. Γιὰ νὰ ἰδῆ τί θὰ ἀπογίνη τὸ παιδί, ἔβαλε ἐκεῖ τὴ μικρὴ κόρη της Μ α ρ ι ἄ μ, νὰ παραφυλάῃ πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο κατέβηκε ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ μὲ τὴν ἀκολουθία τῆς στὸν ποταμό, γιὰ νὰ λουσθῆ. Ἐκεῖ εἶδε τὸ πισσωμένο καλάθι καὶ ἄκουσε τὶς φωνές τοῦ μικροῦ. Ἀμέσως διατάσσει νὰ τῆς φέρουν τὸ καλάθι, τὸ ἀνοίγει καὶ βλέπει ἕνα ὠραιότατο βρέφος. Ἐκατάλαβε τότε, ὅτι θὰ ἦταν κάποιος Ἰσραηλῆτισας καί, ἐπειδὴ τὸ ἐλυπήθηκε, ἀποφάσισε νὰ τὸ πάρῃ στὸ παλάτι καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ γιὰ δικό της παιδί.

Ἄλλὰ τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη ἡ ἀδελφὴ τοῦ παιδιοῦ ποῦ ἦταν ἐκεῖ κάπου κρυμμένη, ἐπλησίασε τὴν κόρη τοῦ Φαραῶ μὲ θάρρος καὶ τὴν ἐρώτησε ἂν ἤθελε καμμία παραμάνα γιὰ τὸ παιδί ποῦ βρῆκε. Ἡ βασιλοπούλα δέχτηκε καὶ ἡ κόρη ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ἔφερε τὴν μητέρα τῆς. Ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς εἶναι ἡ μητέρα του, τῆς τὸ ἔδωσε νὰ τὸ μεγαλώσῃ στὸ σπίτι τῆς καὶ ὅταν γίνῃ τριῶν χρονῶν νὰ τῆς τὸ φέρῃ στὸ παλάτι. Τῆς χάρισε πλούσια δῶρα καὶ τῆς εἶπε, ὅτι θὰ τὴν πληρώσῃ καλά, ἂν προσέχῃ τὸ παιδί.

Μὲ μεγάλη χαρὰ πῆρε ἡ μητέρα τὸ παιδάκι τῆς καὶ τὸ κράτησε τρεῖς χρόνια στὸ σπίτι τῆς. Κατόπιν τὸ πῆγε στὴν κόρη τοῦ Φαραῶ. Αὐτὴ τὸ υἱοθέτησε, τὸ κράτησε μέσα στὸ παλάτι καὶ τὸ ἀνέτρεφε σὰν βασιλόπουλο. Τὸ ὠνόμασε δὲ Μωϋσῆ, γιὰτὶ ἐσώθηκε ἀπὸ τὰ νερά.

Ἐπὶ τῷ Θεῷ ἠλπισα, οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος. (Ψαλμ. νε').

3. Πῶς ὁ Θεὸς ἐπροσκάλεσε τὸν Μωϋσῆ

Ὁ Μωϋσῆς ἐμεγάλωσε στὸ παλάτι τοῦ Φαραῶ καὶ ἐδιδάχθηκε ὅλη τὴ σοφία τῶν Αἰγυπτίων. Ἐμαθε ὁμοίως τὴν καταγωγὴ του καὶ ἂν ζοῦσε εὐτυχισμένος στὸ παλάτι, δὲν ἔπαυε νὰ ἀγαπᾷ τοὺς πατριῶτες τοὺς Ἰσραηλίτες.

Μιὰ ἡμέρα εἶδε τυχαίως ἕναν Αἰγύπτιον νὰ δέρνῃ ἕνα Ἰσραηλίτην. Ὁ Μωϋσῆς ἔτρεξε ἀμέσως νὰ προστατέψῃ τὸν πατριώτη του. Ὁ Αἰγύπτιος τότε ἐπετέθη κατὰ τοῦ Μωϋσῆ καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀναγκάστηκε καὶ ἐσκότωσε τὸν Αἰγύπτιο. Γιὰ νὰ μὴ ἀνακαλύψουν τὸ πτώμα τὸ ἔκρυψε μέσα στὴν ἄμμο. Αὐτὸ ὁμοίως ἐμαθεύτηκε καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν σκοτώσουν οἱ Αἰγύπτιοι, ὁ Μωϋσῆς ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ πάῃ σὲ

μιὰ χώρα πού λεγόταν Μαδιάμ. Ἐκεῖ ἐγνωρίστηκε μέ τόν ἱερέα τοῦ τόπου, τόν Ἰοθόρ, πού ἐλάτρευε καί αὐτός τόν ἀληθινὸ Θεό, κ' ἔμεινε κοντά του καί τοῦ ἔβουσκε τὰ πρόβατα. Ὁ Ἰοθόρ, σιγά-σιγά ἀγάπησε τὸν Μωϋσῆ γιὰ τὰ προτερήματά του καί τοῦ ἔδωσε γυναίκα τὴν ὠραία κόρη του Σεπφώρα.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ καταβασανίζουν μέ βαρβεῖες ἐργασίες καί νὰ τυραννοῦν τοὺς Ἰσραηλίτας, πού νύχτα καί ἡμέρα μέ δάκρυα παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς σώσει. Ὁ εὐσπλαχνὸς Θεὸς τοὺς ἐλυπήθηκε καί ἀποφάσισε νὰ τοὺς ἐλευθερώσει ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν, ἐκεῖ πού ὁ Μωϋσῆς ἔβουσκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του στὴν ἐξοχή, εἶδε μιὰ βατομουργιὰ νὰ βγάξει φλόγες μεγάλες, χωρὶς ὄμως καί νὰ καίγεται.

Ὁ Μωϋσῆς περιεργὸς καί φοβισμένος ἐπλησίασε νὰ ἰδῆ τι συνέβαινε, ἀλλὰ ἄκουσε μιὰ φωνή—τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ—νὰ λέγῃ: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καί τοῦ Ἰακώβ· μὴ πλησιάσης περισσότερο· μόνο βγάλε τὰ ὑποδήματά σου, γιατί ὁ τόπος ὅπου στέκεσαι, εἶναι ἱερός». Ὁ Μωϋσῆς φοβήθηκε. Ἐβγαλε ἀμέσως τὰ ὑποδήματά του, ἐγονάτισε καί ἐπροσκύνησε τὸν Θεό.

Ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ τότε ἐξακολούθησε:

«Ἀποφάσισα νὰ σώσω τὸν λαόν μου τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὴν δουλεία τῶν Αἰγυπτίων καί νὰ τοὺς φέρω πάλι στὴν πατρίδα τους, τὴ Χαναάν. Πήγαινε λοιπὸν στὸν Φαραῶ καί εἶπέ του, ὅτι ἐγὼ διατάσσω νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερους τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν ὅλοι γιὰ τὴ Χαναάν. Ἄν δὲν ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ μου, θὰ στείλω πολλὰ κακὰ στὸν τόπον τους. Στους Ἰσραηλίτες νὰ πῆς τὴν ἀπόφασί μου αὐτὴ καί ὅτι σὺ θὰ εἶσαι ὁ ἀρχηγός τους.

Ὁ Μωϋσῆς ἐδίστασε στὴν ἀρχὴ νὰ ἀναλάβῃ τόσο βαρὺ ἔργο· θέλησε μέ κάθε τρόπο νὰ ἀποφύγῃ καί εἶπε φοβισμένος στὸ Θεό:

«Κύριε, ἐγὼ εἶμαι βραδύγλωσσος καί θὰ δυσκολευθῶ πολὺ νὰ μιλήσω στὸν Φαραῶ καί στὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό».

Ἄλλ' ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε θάρρος καί τοῦ εἶπε: «Μὴ φοβᾶσαι· ἐγὼ πάντοτε θὰ εἶμαι μαζί σου· ὁ ἀδελφός σου ὁ Ἀαρὼν εἶναι εὐγλωττός· αὐτὸν πάρε μαζί σου καί ὅ,τι θέλεις νὰ εἰπῆς σὺ, ἄς τὸ εἰπῇ αὐτός ἀντὶ γιὰ σένα στὸν Φαραῶ καί

στοὺς Ἰσραηλίτες». Ὁ Μωϋσῆς ὑπάκουσε· ἀμέσως ἐπῆγε καὶ ἔκαμε γνωστὴ εἰς τὸν Ἄαρὼν τὴν διαταγὴ τοῦ Θεοῦ καὶ μαζὶ ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Αἴγυπτον.

«*Εὐλογημένος ὁ ἄνθρωπος, ὃς πέποιθεν ἐπὶ τῷ Κυρίῳ*».
(Ἱερ. ιε').

4. Οἱ δέκα πληγές

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἄαρὼν ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτον καὶ παρουσιάστηκαν στὸν Φαραῶ. Ἐζήτησαν τότε, ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Ὁ Φαραῶ ὅμως ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ στὴν διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Εἶπε στὸν Μωϋσῆ καὶ στὸν Ἄαρὼν, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὸν Θεὸ τους καὶ τοὺς ἀπέληξε καὶ τοὺς ὕβρισε. Διέταξε μάλιστα νὰ τυραννοῦν ἀκόμη περισσότερο τοὺς Ἰσραηλίτες. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἄαρὼν παρουσιάσθηκαν πάλιν στὸν Φαραῶ. Ὁ Ἄαρὼν ἔρριξε μπροστὰ στὸν Φαραῶ τὴν ράβδον του, ἣ ὅποια ἔγινε φίδι. Ἐπειτα ἔπιασε τὸ φίδι καὶ ἔγινε πάλι ράβδος. Ὁ Φαραῶ οὔτε στὸ θαῦμα αὐτὸ ἔδωσε σημασία καὶ ἀρνήθηκε νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν.

Τότε ὁ Θεὸς ὠργίστηκε γιὰ τὴν παρακοῆ τοῦ Φαραῶ καὶ ἔρριξε στὴν Αἴγυπτον δέκα πληγές: Μυῖγες, κουνούπια, φίδια, ἀκρίδες, χαλάζι, ἀρρώστιες καὶ ἄλλες συμφορὲς βασάνιζαν τοὺς Αἰγυπτίους. Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ Νείλου ἔγινε αἷμα καὶ ἡ Αἴγυπτος γέμισε βατράχια. Σκοτάδι βαθὺ ἔπεσε σ' ὅλη τὴ χώρα. Μὰ οὔτε μὲ τίς πληγές αὐτὲς μαλάκωσε ἡ καρδιὰ τοῦ Φαραῶ· ὄλο ἀγριώτερος γινόταν.

Τότε τοῦ ἔστειλε ὁ Θεὸς καὶ τὴν τελευταία, τὴ μεγαλύτερη πληγὴ: ὄλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἀπὸ τὸ πρωτότοκο τοῦ Φαραῶ ἕως τὸ πρωτότοκο τοῦ τελευταίου δούλου Αἰγυπτίου καὶ τὰ πρωτότοκα τῶν ζώων, πέθαναν γιὰ μιὰ νύχτα. Τὰ παιδιὰ ὅμως τῶν Ἰσραηλιτῶν γλίτωσαν τὸν θάνατον, γιὰτὶ ὁ Θεὸς διέταξε τὸν Μωϋσῆ νὰ εἰπῇ στοὺς Ἰσραηλίτες τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ἐκείνης νὰ σφάξῃ ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα ἀρνὶ καὶ μὲ τὸ αἷμα του νὰ βάψῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του· ἔτσι ὁ θάνατος δὲν θὰ πείραζε τὰ σπίτια ἐκεῖνα, ποὺ ἦταν βαμμένα μὲ

τὸ αἷμα τοῦ ἀρνιοῦ. Τοὺς παράγγειλε ἐπίσης μὲ τὸν Μωϋσῆ νὰ ψήσουν τὸ ἀρνὶ καὶ νὰ τὸ φᾶνε μὲ ἄζυμο ψωμί, καὶ μὲ

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν μπροστὰ στὸν Φαραῶ

χόρτα πικρά. Κανείς νὰ μὴν κοιμηθῆ τὴν νύκτα ἐκεῖνη, ἀλλὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἐτοιμοὶ νὰ φύγουν.

Οἱ Ἰσραηλῖτες γιὰ νὰ θυμούνται, ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τοὺς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὴν ἑορτάζουν πάντα ἕως σήμερα καὶ τὴ λένε : Πάσχα.

5. Οἱ Ἰσραηλῖτες φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Πῶς πέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα

Ὁ Φαραῶ, ὅταν εἶδε τὴ μεγάλη συμφορὰ, τὴν δεκάτη πλη-

γή, έφοβήθη πολὺ καὶ ἀμέσως ἐπέτρεψε στοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν.

Οἱ Ἰσραηλίτες ποὺ ἦσαν ἔτοιμοι μὲ ἀρχηγό τους τὸν Μωϋσῆ καὶ μὲ τὸν Ἄαρων ἀνεχώρησαν ἀμέσως. Ἦσαν ἑξακόσιες χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα.

Δὲν εἶχαν ὅμως ἀπομακρυνθῆ πολὺ καὶ Φαραὼ μετανόησε ποὺ τοὺς ἄφησε νὰ φύγουν. Ἔστειλε ἀμέσως τὰ στρατεύματά του νὰ τοὺς πιάσουν καὶ νὰ τοὺς φέρουν πίσω σκλάβους.

Οἱ Ἰσραηλίτες διαβαίνουν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα

Οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν πιά φθάσει στὴν ἀκτὴ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὅταν ὁ στρατὸς τῶν Αἰγυπτίων τοὺς ἐπλησίασε.

Μεγάλος φόβος τοὺς κατέλαβε ὅλους, διὰν εἶδαν τὸν Αἰγυπτιακὸ στρατό. Μπροστά τους ἦταν ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ πλοῖα δὲν εἶχαν γιὰ νὰ περάσουν. Ἐὰν ἐγύριζαν πρὸς τὰ πίσω, θὰ συναντοῦσαν τὸν στρατὸ τοῦ Φαραώ. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ ἀγανακτοῦν κατὰ τοῦ Μωϋσῆ καὶ νὰ καταριῶνται τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἄκουσαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Μωϋσῆς τότε, μὲ τὴν διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἐχτύπησε τὴν θάλασσα μὲ τὴν ράβδο του καὶ ἀμέσως αὐτὴ ἐσχίστηκε στὰ δύο καὶ ἔγινε ξηρὰ

στή μέση. Ἐκεί περάσαν ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες χωρὶς καθόλου νὰ βραχοῦν.

Εἶχαν πιά περάσει ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα οἱ Ἰσραηλίτες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ποὺ τοὺς καταδίωκαν μπῆκαν κι' αὐτοὶ μέσα στὴν Ἐρυθρὰ γιὰ νὰ περάσουν στὴν ἀπέναντι παραλία. Ὁ Μωϋσῆς ὅμως ξαναχτύπησε μὲ τὴν ράβδο τοῦ τῆ θάλασσα καὶ ἀμέσως τὰ νερὰ ἐνώθησαν καὶ κατέπνιξαν τὸν Φαραῶ καὶ ὅλο τὸν στρατό του.

Γεμάτοι χαρὰ οἱ Ἰσραηλίτες εὐχαρίστησαν τότε μὲ ὄλην τους τὴν καρδιά τὸν Θεό, γιατί μὲ τέτοιο θαυμαστὸ τρόπο τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

« Ἄρματα Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἔρριπεν εἰς θάλασσαν. Ἡ δεξιὰ σου χερὶ, Κύριε, ἔθραυσεν ἐχθρούς. »
(Ἐξοδ. ιε').

6. Οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο.

Τὸ μάννα

Οἱ Ἰσραηλίτες, ἀφοῦ διέβησαν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἔφθασαν στὴν ἔρημο Σούρ. Ἐκεῖ δὲν μπορούσαν νὰ βροῦν πουθενὰ νερὸ καὶ ὑπέφεραν πολὺ. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ γογγύζουν πάλι κατὰ τοῦ Μωϋσῆ ποὺ τοὺς ἔφερε ἐκεῖ καὶ ζητοῦσαν νὰ γυρίσουν στὴν Αἴγυπτο.

Τότε ὁ Μωϋσῆς παρακάλεσε τὸν Θεὸ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε: « Πήγαινε στὸ βουνὸ καὶ χτύπησε μὲ τὴ ράβδο σου τὸ βράχο. » Ὁ Μωϋσῆς τότε ἐχτύπησε μὲ τὴ ράβδο τοῦ τὸ βράχο καὶ ἀμέσως ἔτρεξε ἀπὸ τὸ βράχο καθαρὸ καὶ ἄφθονο νερὸ καὶ ἦπιαν καὶ ἔδρυσθησαν ὅλοι.

Προχώρησαν καὶ ὅταν πάλι ἀργότερα ἔφθασαν στὴν ἔρημο Σύν, ὑπόφερον πολὺ ἀπὸ ἔλλειψι τροφίμων. Πάλιν ἄρχισαν ν' ἀγανακτοῦν καὶ νὰ γογγύζουν κατὰ τοῦ Μωϋσῆ. Ἄλλὰ ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε γιὰ τροφή ἄφθονα κοπάδια ὀρτύκια. Ἐπίσης τοὺς ἔρριχνε κάθε πρωτὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸ μάννα, ποὺ ἦταν μιὰ γλυκεῖα καὶ θρεπτικὴ οὐσία.

Ἔτσι ἄφθονα καὶ εὐκόλα ἐτρέφοντο μὲ αὐτὰ οἱ Ἰσραηλίτες, ὅσον καιρὸ ἦσαν στὴν ἔρημο. Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν

εὐχαριστημένοι. Πάντοτε ἔστενοχωροῦσαν τὸν Μωϋσῆ καὶ παρβαιναν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τοὺς τιμωρῆσῃ ἔστειλε ἐναντίον τοὺς φαρμακερὰ φίδια. Ὅσους δάγκωναν ἀμέσως πέθαιναν. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε ὅλους τότε. Κατάλαβαν, ὅτι ἦταν τιμωρία τοῦ Θεοῦ καὶ μετενόησαν. Τότε ὁ Μωϋσῆς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ κατεσκεύασε ἓνα φίδι ἀπὸ χαλκὸ καὶ τὸ ὕψωσε ἐπάνω σ' ἓνα στύλο. Ὅποιον ἐδάγκωνε φίδι, ἂν κοιτοῦσε τὸ χάλκινο φίδι στὸν στύλο, ἀμέσως γινόταν καλά.

7. Οἱ δέκα ἐντολές

Τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τοὺς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἔφθασαν οἱ Ἰσραηλίτες στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Σινᾶ.

Στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους αὐτοῦ ἀνέβηκε ὁ Μωϋσῆς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε νὰ κατεβῆ καὶ νὰ εἰπῆ στοὺς Ἰσραηλίτες, ὅτι θὰ τοὺς προστατεύῃ πάντοτε, ἂν αὐτοὶ ὑποσχεθοῦν ὅτι θὰ ὑπακούουν στὸ θέλημά Του καὶ θὰ φυλάνε τὶς ἐντολές Του.

Οἱ πλάκες μὲ τὶς δέκα ἐντολές

Ὁ Μωϋσῆς κατέβηκε ἀμέσως καὶ ἀνέφερε στοὺς Ἰσραηλίτες ὅσα εἶπε ὁ Θεός, ἐκεῖνοι δὲ ὑποσχέθηκαν, ὅτι πρόθυμα θὰ ἀκοῦν πάντοτε καὶ θὰ ἐκτελοῦν τὶς ἐντολές του.

Τότε ὁ Μωϋσῆς διέταξε αὐτοὺς νὰ καθαρισθοῦν ὅλοι καὶ νὰ νηστεύσουν τρεῖς ἡμέρες. Ἐπειτα τοὺς ὠδήγησε στοὺς πρόποδες τοῦ Σινᾶ.

Τὴν τρίτην ἡμέρα ἀστραπὲς καὶ βροντὲς ἐκάλυψαν τὸ ὄρος. Δυνατὸς ἤχος σαλπύγγων ἤκούετο ἀπὸ τὴν κορυφὴν καὶ ὅλο τὸ ὄρος ἐσειετο δυνατά, ἐκάπνιζε καὶ εἶχε σκεπασθῆ ἀπὸ φω-

τεινὸ νέφος. Οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται καὶ νὰ τρέμουν.

Τότε ἀκούστηκε καθαρά ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Σινᾶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ λέη :

— *Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου, δὲν πρέπει νὰ πιστεύης, ὅτι δῆλον ἔστιν ἄλλοι Θεοί, ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα.*

— *Νὰ μὴν προσκυνᾷς τὰ εἰδωλα.*

— *Νὰ μὴν δοκίμῃσαι ψέμματα, μήτε νὰ μεταχειρίζῃσαι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ γιὰ μικρὰ πράγματα.*

— *Νὰ φυλάττης καὶ νὰ θεωρῆς ἱερὰν τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.*

— *Νὰ σέβεσαι καὶ νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου γιὰ νὰ εὐτυχῆσῃς καὶ νὰ ζήσῃς χρόνια πολλά.*

— *Νὰ μὴν φονεύῃς.*

— *Κὰ μὴν προσβάλης τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἄλλου.*

— *Νὰ μὴν κλέψῃς.*

— *Νὰ μὴν λῆς ψέμματα γιὰ νὰ βλάψῃς τὸν πλησίον σου.*

— *Νὰ μὴν ἐπιθυμῆς ποτὲ τὸ πρᾶγμα τοῦ ἄλλου.*

Ὅταν ἔπαψε ἡ φωνή, ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε πάλι στὸ ὄρος Σινᾶ, ὅπου ἔμεινε σαράντα ἡμέρες προσευχόμενος καὶ προσκυνώντας τὸ Θεό. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ ἔγραψε τὸ θέλημά του, δηλαδὴ τίς δέκα ἐντολές, ἐπάνω σὲ δύο λίθινες πλάκες.

«*Ὁ τηρῶν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ*». (Ἰωάν. Α').

8. Τὸ χρυσὸ μοσχάρι

Ἐπειδὴ πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ ὁ Μωϋσῆς δὲν εἶχε κατεβῆ ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ, οἱ Ἰσραηλίτες ἐνόμισαν ὅτι ἐχάθη. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ φοβοῦνται, ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ εἶπαν στὸν Ἄαρὼν νὰ τοὺς κάμῃ ἕνα εἶδωλον, ὅπως ἐκεῖνα ποὺ ἐλάτρευαν οἱ Αἰγύπτιοι, νὰ τὸ προσκυνοῦν γιὰ Θεό.

Ὁ Ἄαρὼν ἀρνήθηκε, γιατί ἂν τοὺς ἔκανε εἶδωλο, θὰ παρέβαινε τὴν δευτέρα ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἰσραηλίτες ὁμῶς ἐπέμεναν καὶ ὁ Ἄαρὼν ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν ὄλοι, ὅτι χρυσαφικὰ εἶχαν καὶ μ' αὐτά, ἀφοῦ τὰ

ἔλυωσε, ἔφτιασε ἓνα δλόχρυσο μοσχάρι καὶ τὸ ἔστησε σ' ἓνα ὕψηλὸ μέρος γιὰ νὰ τὸ προσκυνοῦν. Οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν νὰ προσκυνοῦν τὸ χρυσὸ μοσχάρι γιὰ Θεὸ καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν θυσίες, ὅπως οἱ εἰδωλολάτρες.

Ἔστερα ἀπὸ σαράντα ἡμέρες ὁ Μωϋσῆς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ κρατώντας καὶ τὶς δυὸ πλάκες τῶν ἐντολῶν.

Ὅταν ἐπλησίασε στὸ μέρος, ὅπου οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν στήσει τὸ χρυσὸ μοσχάρι καὶ εἶδε νὰ τὸ λατρεύουν γιὰ Θεὸ τόσο πολὺ ὠργίσθηκε, ὥστε ἔρριξε μὲ ὄρμη κάτω τὶς δύο πλάκες καὶ τὶς ἔσπασε. Ἐπειτα ἔσπασε σὲ κομμάτια τὸ χρυσὸ μοσχάρι καὶ τὸ ἀφάνισε, τοὺς δὲ Ἰσραηλίτες τοὺς ἐτιμώρησε αὐστηρὰ γιὰ τὴν ἁμαρτία ποὺ ἔκαμαν.

Ἔστερα ἀπ' αὐτὰ προσευχήθηκε καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ συγχωρήσῃ τὸν λαὸ γιὰ τὴν ἁμαρτία αὐτή. Ὁ λαὸς μετανόησε καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε ἄλλες δύο πλάκες μὲ τὶς δέκα ἐντολὰς καὶ ἐσυγχώρησε τοὺς Ἰσραηλίτες.

«Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις». (Ματθ. δ').

9. Ὁ Τελετουργικὸς νόμος

Τὶς πλάκες, ἐπάνω στὶς ὁποῖες εἶχαν γραφτῆ οἱ δέκα ἐντολές, ὁ Μωϋσῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ τὶς ἔβαλε μέσα σὲ ἓνα ὠραῖο κιβώτιο κατὰχρυσο, τὸ ὁποῖο ὠνομάσθηκε Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης. Τὴν ἐτοποθέτησε μέσα σὲ μιὰ πολυτελέστατη σκηνή, τὴν ὁποία ὥρισε νὰ χρησιμεύῃ γιὰ κινητὸς ναὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τὴν ὠνόμασε Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου.

Ἡ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου χωριζόταν σὲ δύο μέρη, στὸ Ἄδυτο ἢ Ἀγία τῶν Ἀγίων καὶ στὸ Ἱερό. Στὸ Ἄδυτο ἦταν ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης καὶ ἡ Χρυσὴ Στάμνα, ἡ ὁποία ἦταν γεμάτη ἀπὸ μάννα ποὺ τοὺς ἔρριξε ὁ Θεὸς στὴν ἔρημο. Στὸ ἄλλο μέρος, στὸ Ἱερό, ἦταν ἡ Τράπεζα τῆς Προθέσεως, ἓνα τραπέζι ποὺ ἀκουμποῦσαν τὰ πρόσφορα γιὰ τὶς θυσίες, ἡ ἐπτάφωτος λυχνία, δηλαδή ἓνα μεγάλο λυχνάρι μὲ ἑπτὰ φῶτα, ποὺ πάντα ἦταν ἀναμμένα καὶ τὸ

Θυσιαστήριον τοῦ θυμιάματος, δηλαδή τὸ μέρος ποῦ ἔκαιγαν λιβάνι γιὰ θυσία στοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μωϋσῆς κατὰ διαταγὴν ἐπίσης τοῦ Θεοῦ, ὥρισε τὸν Ἄαρὼν ὡς ἀρχιερέα. Ὡρισε ἐπίσης καὶ τὶς ἐξῆς ἑορτές:

1) Τὸ Σάββατον, δηλαδή τὴν ἐβδόμη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, κατὰ τὴν ὁποία ἀναπαύθηκε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς δημιουργίας.

2) Τὴν Νουμηνίαν, δηλαδή τὴν πρώτη ἡμέρα ἐκάστου μηνός.

3) Τὸ Πάσχα, τὴν ἡμέρα ποῦ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν σκλαβιά τῶν Αἰγυπτίων.

4) Τὴν Πεντηκοστήν, τὴν ἡμέρα ποῦ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς στοῦ Σινᾶ τὸ Νόμο του.

5) Τὴν Σκηνοπηγίαν, γιὰ νὰ θυμούνται, ὅτι ἐξῆσαν στὴν ἔρημο μέσα σὲ σκηνές, καί :

6) Τὴν ἡμέρα τοῦ ἐξιλασμοῦ, ποῦ ὁ ἀρχιερέας ἔκανε θυσίες στοῦ Θεοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ συγχωρήσῃ τὶς ἀμαρτίες τοῦ λαοῦ καὶ τὶς δικές του.

10. Οἱ Ἰσραηλῖτες κατασκοπεύουν τὴν Χαναάν

Ἄφου οἱ Ἰσραηλῖτες ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰ περίχωρα τοῦ ὄρους Σινᾶ, ἔφθασαν ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν πορεία στὰ σύνορα τῆς Χαναάν.

Ὁ Μωϋσῆς τότε, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ἐκλέγει 12 ἄνδρες, ἓνα ἀπὸ κάθε φυλὴ, καὶ τοὺς στέλνει γιὰ νὰ κατασκοπεύσουν τὴ Χαναάν, τὴν χώραν δηλαδή, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃ στοὺς Ἰσραηλῖτες. Οἱ δώδεκα αὐτοὶ ἄνδρες, ἀφου ἐπὶ 40 ἡμέρες ἐκατασκοπέυαν προσεχτικὰ τὴν Χαναάν, ἐπέστρεψαν στοῦ στρατόπεδο καὶ εἶπαν, ὅτι ἡ χώρα ἦταν εὐφορη, πλοῦσια, μὲ ἄφθονα καὶ ἐκλεκτὰ προϊόντα. Ἔφεραν μάλιστα γιὰ δεῖγμα κλῆμα μὲ σταφύλια τόσο μεγάλα, ὥστε ἐχρειάσθησαν δυὸ ἄνδρες γιὰ νὰ σηκώσουν ἓνα σταφύλι. Οἱ κάτοικοι ὅμως τῆς χώρας, τοὺς εἶπαν, εἶναι πολὺ δυνατοὶ καὶ μεγαλόσωμοι καὶ οἱ πόλεις τῆς ἔχουν πολὺ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ φρούρια.

Οἱ Ἰσραηλῖτες, ὅταν ἄκουσαν τὸ τελευταῖο αὐτό, ἐφοβή-

θηκαν πολὺ καὶ δὲν ἤθελαν νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς Χανααί-
ους. Τόση μάλιστα δειλία τοὺς ἔπιασε, ὥστε πάλι ἄρχισαν νὰ
ἀγανακτοῦν κατὰ τοῦ Μωϋσῆ καὶ νὰ ζητοῦν νὰ ἐπιστρέψουν
στὴν Αἴγυπτον.

Μόνο δύο ἄνδρες, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Μωϋσῆς
εἶχε στείλει στὴ Χαναάν, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Χάλεβ προ-
σπαθοῦσαν νὰ ἐνθαρρύνουν τὸ λαὸ· τοὺς ὑπενθύμιζαν ἀπὸ πρῶ-

Σταφύλι ἀπὸ τὴν γῆ Χαναάν

σους μεγάλους κινδύνους τοὺς ἔσωσε ὁ Παντοδύναμος Θεὸς
καὶ τοὺς ἐβεβαίωσαν, ὅτι καὶ πάλι θὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ καταλάβουν
τὴν χώρα τὴν ὁποία Αὐτὸς τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ. Ἄλλ' οἱ
Ἰσραηλιτὲς ἠθέλησαν νὰ λιθοβολήσουν τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ
καὶ τὸν Χάλεβ καὶ ἐπέμεναν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Αἴγυπτο.

Τότε ὁ Θεὸς ὠργίσθηκε γιὰ τὴν ἀχαριστία τους καὶ τὴν
ὀλιγοπιστία τους, καὶ τοὺς καταράστηκε ἐπὶ 40 ἀκόμη χρόνια νὰ

περιπλανώνται στην ἔρημο. Κανείς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦταν μεγαλύτεροι ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν νὰ μὴν ἀξιωθῆ νὰ πατήσῃ τὴν γῆ Χαναάν, ἀλλὰ νὰ πεθάνουν στὴν ἔρημο. Μόνον ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Χάλεβ καὶ ὄσοι ἦσαν νεώτεροι τῶν 20 ἐτῶν, θὰ ἀξιωνόνταν νὰ μποῦν στὴν Χαναάν.

«*Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν ;*» (Ρωμ. η΄).

11. Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ

Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπραγματοποιήθηκε. Οἱ Ἰσραηλίτες περιπλανήθηκαν σαράντα χρόνια στὴν ἔρημο, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ μποῦν στὴν Χαναάν. Ἐπὶ τέλος κατά τὸ τεσσαρακοστὸ ἔτος ἔφθασαν στὰ σύνορά της.

Τότε ὁ Μωϋσῆς προαισθάνθηκε, ὅτι θὰ πεθάνῃ. Ἦταν πιά γέρος, περισσότερο ἀπὸ 120 ἐτῶν. Προσκάλεσε λοιπὸν ὄλους τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ ἀφοῦ τοὺς ὑπενθύμισε ὅλες τίς εὐεργεσίες, ποὺ τοὺς εἶχε κάνει ὁ Θεός, τοὺς προέτρεψε νὰ μείνουν πάντοτε πιστοὶ σ' αὐτὸν καὶ νὰ ἐκτελοῦν τὸ θέλημά του.

Οἱ Ἰσραηλίτες μὲ μιὰ φωνὴ ὑποσχέθηκαν, ὅτι θὰ ἀκούσουν τὰ λόγια του καὶ ὁ Μωϋσῆς, ὤρισε, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ὡς διάδοχόν του καὶ ἀρχηγὸν τοῦ λαοῦ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Τοὺς εὐλόγησε ἔπειτα καὶ ἀνέβη στὸ πηλοῖον ὄρος Ναβαῦ. Ἀπ' ἐκεῖ εἶδε τὴν ὠραία καὶ εὐφορο Χαναάν, προσευχήθηκε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ κατόπιν ἀπέθανε.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἔλυπήθηκαν πολὺ γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσῆ, τὸν ἐπένθησαν τριάντα ἡμέρες, καὶ τὸν ἔθαψαν μὲ τιμὲς στὴν πεδιάδα Μαάβ.

«*Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, ὄνομα δὲ ἀσεβοῦς σβέννυται*». (Παροιμ. ι΄).

12. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

Οἱ ἡμέρες τοῦ πένθους ἐπέρασαν καὶ οἱ Ἰσραηλίτες μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἐξακολούθησαν τὴν πορεία τους πρὸς τὴν Χαναάν.

Ἐπὶ τέλος ἔφθασαν στὸν Ἰορδάνη ποταμό, τὸν ὁποῖον

έπερασαν, με την βοήθεια του Θεού, χωρίς να βραχοῦν, καθώς την Έρυθρά θάλασσα και έτσι μπήκαν στην Χαναάν.

Άλλὰ για να πάρουν την χώραν αὐτή, ἔπρεπε προηγουμένως να κυριεύσουν πολλές πόλεις, οἱ ὁποῖες εἶχαν δυνατὰ φρούρια.

Μιά ἀπ' αὐτὲς τίς πόλεις ἦταν ἡ Ἰεριχώ, τὴν ὁποῖαν

μάταια ἀγωνίζοντο οἱ Ἰσραηλίτες να κυριεύσουν. Τὰ τεῖχη της ἦταν ἰσχυρὰ καὶ ἀπόρθητα. Ἀρχισαν τότε να ἀπελπιζονται. Κατὰ διαταγὴν, ὅμως, τοῦ Θεοῦ, οἱ ἱερεῖς, κρατώντας ὑψηλὰ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, περιέφεραν αὐτὴ γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη.

Γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ἰεριχῶς

Ἐπὶ ἑφτὰ ἡμέρες ἐγίνετο αὐτό.

Τὴν ἑβδόμη ἡμέρα οἱ ἱερεῖς ἐσάλπισαν, ὁ λαὸς ἐφώνησε δυνατὰ καὶ με τὴν δύναμι τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ τὰ φρούρια ἔπεσαν μόνα τους καὶ ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες ἐκυρίευσαν τὴν ὀχυρὰ αὐτὴ πόλι.

Οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῆς Χαναάν, ὅταν εἶδαν ὅτι οἱ Ἰσραηλίτες ἐκυρίευσαν τὴν Ἰεριχώ, ἔμαζεύτηκαν καὶ ἐπετέθησαν ἐναντίον τους για να τοὺς ἐμποδίσουν να προχωρήσουν. Ἐκεῖ λοιπὸν κοντὰ σὲ μιὰ πόλι Γαβαὼν, ἐγινε μεγάλη μάχη. Ἐπειδὴ ἐπλησίαζε να νυχτώσῃ καὶ ἡ μάχη δὲν εἶχε τελειώσει ὁ Ἰησοὺς τοῦ Ναυῆ ὕψωσε τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανὸ καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸ να ἐξακολουθήσῃ ἡ ἡμέρα. Ἐπειτα φώνηξε: «Ἄς σταθῆ ὁ ἥλιος στὴ Γαβαὼν καὶ ἡ σελήνη στὴν φάραγγα Αἰλῶν». Ὁ ἥλιος τότε στάθηκε, ἕως ὅτου οἱ Ἰσραηλίτες νίκησαν.

Ἐτσι οἱ Ἰσραηλίτες ἐγιναν κύριοι ὅλης τῆς Χαναάν. Ὁ Ἰησοὺς τοῦ Ναυῆ τότε χώρησε τὴ χώρα σὲ ἴσα μέρη καὶ ἔδωσε ἀπὸ ἓνα μέρος σὲ κάθε φυλὴ Ἰσραηλιτῶν για να κατοικήσῃ. Στὴ φυλὴ τοῦ Λευῖ, ποὺ ἦταν ἱερεῖς, δὲν ἔδωσε χώρα, ἀλλὰ σαράντα ὀχτῶ πόλεις καὶ τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ ὅλα τὰ εἰσοδήμα-

τα τῆς χώρας. Ἔτσι ἐγκαταστάθηκαν οἱ Ἰουδαῖοι στὴ Χαναάν.

Ὀλίγον καιρὸ ὕστερα πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, γέρος πιά καὶ ἔνδοξος, σὲ ἡλικία 110 χρονῶν καὶ τὸν ἔκλαψε πολὺ ὁ λαός, γιατί ἦταν ἀρχηγὸς γεμάτος πίστι στὸ Θεὸ καὶ ἀγάπη στὸ λαὸ του.

«Μὴ δειλιάσης, μηδὲ φοβηθῆς, ὅτι μετὰ σοῦ Κύριος ὁ Θεός σου εἰς πάντα, οὗ ἔαν πορεύῃ». (Ἰησ. Ναυῆ α').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ οἱ Ἰσραηλῖτες ἄρχισαν νὰ λησμονοῦν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ, ἐπειδὴ ἔκαναν συναναστροφές μὲ εἰδωολάτρεις. Ὁ Θεὸς ὄμως, γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ μετανοήσουν, ἄφηνε κάθε τόσο νὰ ἔρχωνται ἐναντίον τους ξένοι λαοί, οἱ ὁποῖοι τοὺς ὑποδοῦλωνα.

Τότε οἱ Ἰσραηλῖτες μετανοοῦσαν, ζητοῦσαν τὴν βοήθεια τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεὸς ἔστελνε σ' αὐτοὺς εὐσεβεῖς καὶ φιλοπάτριδες ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐλευθέρωναν ἀπὸ τοὺς ξένους λαοὺς. Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ κυβερνοῦσαν τοὺς Ἰσραηλῖτες καὶ ὅταν εἶχαν εἰρήνη καὶ ὠνομάζοντο Κριτές.

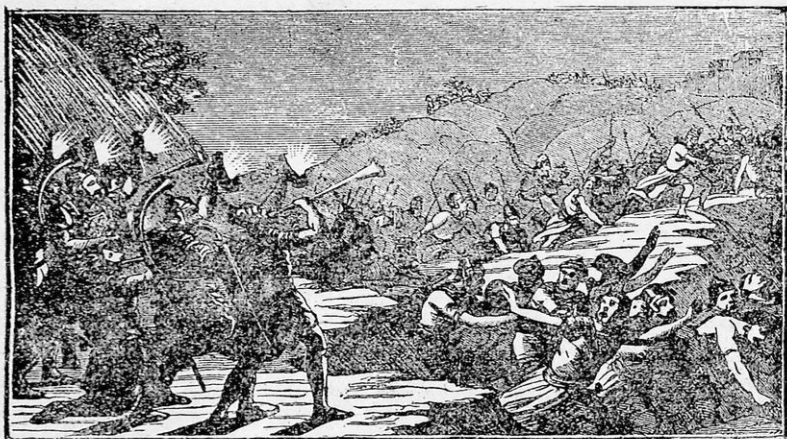
1. Ὁ Γεδεὼν

Ὁ Γεδεὼν ἦταν ὁ πρῶτος κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τοὺς διοικοῦσε τὴν ἐποχὴ πού εἶχαν πόλεμο μὲ τοὺς Μαδιανίτες. Ἐμάζεψε λοιπὸν στρατὸ ἀπὸ 32 χιλιάδες Ἰσραηλῖτες καὶ ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῶν Μαδιανιτῶν.

Πρὸ τοῦ ὄμως ἐπιτεθῆ μὲ ὄλο τὸ στρατὸ του, ἐδιάλεξε τριακοσίους στρατιῶτες, τοὺς πιὸ εὐσεβεῖς καὶ πιὸ ἀνδρείους καὶ τοὺς ἐχώρισε σὲ τρία τμήματα. Σὲ καθένα ἀπ' αὐτοὺς ἔδωσε ἀπὸ μιὰ σάλπιγγα καὶ ἀπὸ μιὰ στάμνα, μέσα στὴν ὁποία ὑπῆρχε μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη καὶ τοὺς διέταξε, μόλις ἀκούσουν τὴν νύχτα τὸ σύνθημα, ν' ἀρχίσουν νὰ σαλπίζουν δυνατὰ

καί τήν ἴδια στιγμή νά σπάσουν τήν στάμνα καί νά σηκώσουν ψηλά τις λαμπάδες.

Ἡ διαταγή τοῦ Γεδεὼν ἐξετελέσθη τήν νύχτα. Οἱ τρακόσιοι Ἰσραηλίτες σέ ὠρισμένο σύνθημα, ἔσπασαν τις στάμνες τους,

Οἱ 300 νικητές μέ τόν Γεδεὼν

σήκωσαν τις λαμπάδες τους καί σαλπίζοντας ὤρμησαν ἐναντίον τῶν Μαδιανιτῶν. Οἱ Μαδιανῖτες ἐκοιμῶντο ἥσυχοι, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσαν τόν θόρυβο ἐκεῖνο καί εἶδαν τήν λάμψι τῶν λαμπάδων καί τήν ἐπίθεσι τῶν Ἰσραηλιτῶν. Σύγχυσις καί ταραχή μεγάλη ἐπεκράτησε τότε στό στρατόπέδόν τους καί ὅλοι ζητοῦσαν νά σωθοῦν φεύγοντας.

Τότε ὤρμησε ἐναντίον τους ὁ ὅλος ὁ στρατός τῶν Ἰσραηλιτῶν καί ἔφερε μεγάλη πανωλεθρία στό στρατεύμά τους.

«Ἐξεζήτησα τόν Κύριον καί ἐπήκουσέ μου, καί ἐκ πασῶν τῶν θλίψεών μου ἐρρύσατό με». (Ψαλμ. λγ').

2. Ὁ Σαμψών

Ἐπέρασαν πολλά χρόνια καί οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν πάλι νά λησμονοῦν τὸ Θεὸ καί τις ἐντολές τους. Γι' αὐτὸ καί ὁ Θεὸς τοὺς ἐτιμώρησέ καί τοὺς ὑποδούλωσε στοὺς χειρότερούς τους

έχθρους, τούς Φιλισταίους, στους οποίους ἔμειναν ὑπόδουλοι περίπου σαράντα χρόνια καὶ ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς μετενόησαν καὶ παρεκάλεσαν τὸν Θεὸ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν δουλείαν, ὁ Θεὸς τοὺς ἐλυπήθη καὶ ἔστειλε σ' αὐτοὺς κριτὴ τὸν Σαμψών.

Στὸν Σαμψών ὁ Θεὸς εἶχε δώσει μεγάλη δύναμι. Μὲ τὴν δύναμί του αὐτὴ ὁ Σαμψών διαρκῶς ἐνοχλοῦσε τοὺς Φιλισταίους καὶ τοὺς ἔκαμε πολλές βλάβες. Γι' αὐτὸ οἱ Φιλισταῖοι τὸν θεωροῦσαν ἐπικίνδυνον καὶ ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ τὸν πιάσουν.

«Ἄς πεθάνω κι' ἐγὼ μαζί μὲ τοὺς ἐχθρούς μου»

Συνηνοήθησαν λοιπὸν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἐκαιροφυλάκησαν καὶ τὸν ἔπιασαν μέσα σ' ἓνα σπήλαιο τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν. Τὸν ἔδεσαν μὲ χονδρὸ σχοινὶ καὶ τὸν ὠδηγοῦσαν στὴ φυλακὴ. Ὁ Σαμψών ὁμοῦς μὲ τὴ δύναμί του, ἔσπασε τὰ δεσμά του, καταδίωξε τοὺς Φιλισταίους καὶ ἄρχισε πάλι μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς ἐνοχλῇ.

Οἱ Φιλισταῖοι τότε ἀνέθεσαν σὲ μιὰ Φιλισταῖα γυναῖκα, ἢ ὁποία γνωρίζοταν μὲ τὸν Σαμψών, νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὠνομαζόταν Δ α λ ι δ ἄ καὶ ἦταν πολὺ πονηρὴ. Κατάρθωσε μὲ δόλο νὰ παραδώσῃ τὸν Σαμψών στὰ χέρια τῶν Φιλισταίων, οἱ ὁποῖοι τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ φυ-

λακή. Τὸ χειρότερο ἦταν, ὅτι ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἐπειδὴ εἶχε σχέσι μὲ γυναῖκα ἀλλόθρησκη, τὴν Δαλιδά, τοῦ ἀφήρεσε τὴν μεγάλη δύναμι, ποῦ τοῦ εἶχε δώσει.

Ἔτσι ὁ Σαμψὼν κατήντησε τὸ παίγνιο τῶν ἐχθρῶν του. Μία ἡμέρα οἱ Φιλισταῖοι ἐώρταζαν κάποια μεγάλη γιορτὴ τους καὶ ἦσαν ὅλοι μαζεμένοι στὸ μεγαλύτερο ναὸ τους. Γιὰ νὰ διασκεδάσουν, ἔφεραν ἐκεῖ τὸν Σαμψὼν, τὸν ἔδεσαν ἀνάμεσα σὲ δύο στύλους καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ἐμπαίζου.

Ὁ Σαμψὼν δὲν μποροῦσε πιά νὰ ὑποφέρῃ τοὺς ἐμπαιγμούς· προσευχήθηκε λοιπὸν καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν δυναμώσῃ ὁ Θεός. Ἀγκάλιασε τοὺς δύο στύλους, ἔσεισε αὐτοὺς μὲ δύναμι καὶ εἶπε: «ὡς ἀποθάνω καὶ ἐγὼ μαζί μὲ τοὺς ἐχθρούς μου». Οἱ στύλοι ἐκλονίσθησαν καὶ ἔπεσαν, μαζί δὲ μὲ αὐτοὺς καὶ ὀλόκληρος ὁ ναός. Κατεπλακώθησαν τότε στὰ ἐρείπια τοῦ ὁ Σαμψὼν καὶ χιλιάδες Φιλισταῖοι.

3. Ὁ Ἥλι

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαμψὼν κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ὁ ἀρχιερεὺς Ἥλι.

Ὁ Ἥλι ἦταν εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ἀλλὰ δὲν εἶχε καλὰ παιδιά. Τὰ παιδιά του ἦταν ἀσεβῆ καὶ ποτὲ δὲν τὸν ἄκουγαν. Ὁ Θεὸς συμβούλευε τὸν Ἥλι νὰ τὰ τιμωρήσῃ, γιὰ νὰ τὰ φέρῃ στὸν καλὸ δρόμο, ἐκεῖνος ὅμως ἀπλῶς τὰ συμβούλευε καὶ δὲν τὰ τιμωροῦσε· τόσο πολὺ τὸν ἐτύφλωνε τὸ πατρικόν του αἴσθημα.

Ἄλλὰ ὁ δίκαιος Θεὸς ἐτιμώρησε μόνος τὸν Ἥλι γιὰ τὴν παρακοή του.

Οἱ Ἰσραηλίτες πολεμοῦσαν μὲ τοὺς Φιλισταίους καὶ τὰ παιδιά τοῦ Ἥλι, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουν, ἐπῆραν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ ἐπετέθησαν ἐναντίον τους. Ἐγινε δυνατὴ μάχη, καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ἐνίκηθησαν. Τὰ παιδιά τοῦ Ἥλι ἐφονεύθησαν καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἀλλοπίστων. Ὁ Ἥλι μόλις ἔμαθε τὴ μεγάλη αὐτὴ συμφορὰ τόσο λυπήθηκε, ὥστε ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνο του καὶ πέθανε.

«Οἱ πατέρες ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου». (Ἐφεσ. σι').

4. Ὁ Σαμουήλ

“Όταν ὁ Ἡλί πέθανε, κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ὁ Σαμουήλ.

Ὁ Σαμουήλ σπούδασε κοντὰ στὸ Ἡλί. Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀγαποῦσε τὸν Θεὸ καὶ ἦταν ἀφοσιωμένος σ’ αὐτόν, ὅταν δὲ ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινε κριτὴς, δὲν ἔπαυε νὰ συμβουλευῆ τὸν λαὸ νὰ εἶναι πιστὸς στὸ Θεὸ καὶ νὰ τηρῆ τις ἐντολές του.

Οἱ Ἰσραηλίτες τὸν ἄκουσαν καὶ ἄρχισαν νὰ μετανοοῦν. Ἐπειτα μὲ ἀρχηγὸ τὸν Σαμουήλ ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Φιλισταίων καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἐνίκησαν καὶ πῆραν πάλιν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Ὁ Σαμουήλ ἐκυβέρνησε τοὺς Ἰσραηλίτες εἴκοσι χρόνια μὲ σύνεσι καὶ στοργή. Ὁταν ἐγέρασε καὶ ἐπρόκειτο νὰ πεθάνη, ὥρισε ὡς διαδόχους του τὰ δύο παιδιὰ του. Ἀλλ’ οἱ Ἰσραηλίτες βλέποντας τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς νὰ ἔχουν βασιλεῖς, ἐζήτησαν κι’ αὐτοὶ βασιλέα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο νὰ κυβερνῶνται.

Ὁ Σαμουήλ στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε. Ἐφοβεῖτο μήπως μὲ τοὺς βασιλεῖς ὑπερηφανευθοῦν καὶ παύσουν πλέον νὰ ἐλπίζουν στὸ Θεό. Ἀλλ’ ἐπειδὴ ἐπέμεναν, ἀναγκάσθηκε, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, νὰ διαλέξῃ ἕναν ἄντρα ἀνδρεῖον καὶ γεμάτον πίστι στὸν Θεό, τὸν Σαούλ, καὶ τὸν ἔχρισε βασιλέα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

5. Ἡ καλὴ νύφη Ρούθ

Τὴν ἐποχὴ τῶν κριτῶν στὴ μικρὴ πόλι τῆς Χαναάν τὴ Βηθλεὲμ ζοῦσε ἕνας φτωχὸς ἀλλὰ εὐσεβὴς ἄνθρωπος, ὁ Ἐλιμέλεχ μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του τὴν Νωεμὶν καὶ τὰ δύο παιδιὰ του.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὴν Βηθλεὲμ ἔπεσε μεγάλη πείνα καὶ πολλοὶ κάτοικοί τῆς ἀναγκάσθηκαν νὰ πάνε σὲ ἄλλες χώρες γιὰ νὰ ζήσουν.

Ἐτοὶ ὁ Ἐλιμέλεχ μὲ τὴν οἰκογένειά του πῆγε καὶ ἐγκαταστάθηκε σὲ μιὰ γειτονικὴ χώρα, τὴ Μωάβ. Ἐκεῖ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἐλιμέλεχ πανδρεύθηκαν Μωαβίτισσες γυναῖκες, τὴν Ὀρφά καὶ τὴν Ρούθ. Ὑστερα ἀπὸ ἄλλα χρόνια ὁ Ἐλιμέλεχ πέ-

θανε καθώς και τὰ παιδιά τους και ἡ Νωεμὶν ἔμεινε μὲ τις δυὸ νύφες της. Μετὰ ἀπὸ τὸ θάνατο τῶν παιδιῶν της ἡ Νωεμὶν ἀπέφασισε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα της τὴν Βηθλεέμ. Γι' αὐτὸ κάλεσε τίς νύφες της καὶ τίς συμβούλεψε νὰ μείνουν κοντὰ στοὺς γονεῖς τους καὶ νὰ ξαναπανθρευτοῦν.

Ἡ Ὀρφὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ παρακάλια ἐπέιοθῃ νὰ μείνῃ μαζί μὲ τοὺς γονεῖς της, ἡ Ρούθ ὅμως ἐστάθηκε ἀδύνατο νὰ πεισθῇ. «Θαρθῶ μαζί σου» εἶπε στὴν πεθερὰ της, «ὅπου νὰ πᾶς, θὰ σὲ ἀκολουθήσω». Ἔτσι ἡ Νωεμὶν σὰν εἶδε τὴν ἀφοσίωσι

Ἡ Ρούθ στὸ χωράφι τοῦ Βοόζ

καὶ τὴν ἀγάπη τῆς Ρούθ, τὴν πῆρε μαζί της καὶ γύρισαν στὴν Βηθλεέμ τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ.

Ἐκεῖ ἡ Ρούθ πήγαινε κάθε μέρα στὰ χωράφια τοῦ πλούσιου Βοόζ καὶ μάζευε τὰ στάχυα ποὺ ἄφιναν οἱ ἔργατες ἀθήριστα, τὰ καθάριζε, τὰ ἔφτιανε ψωμί καὶ τὰ τρώγανε μαζί μὲ τὴν πεθερὰ της.

Ὁ Βοόζ, μόλις ἔμαθε τὴν ἱστορία τῆς Ρούθ, τὴν ἐκτίμησε πάρα πολὺ γιὰ τὴν καλωσύνη της καὶ τὴν ἔκανε σύζυγό του. Ὁ Βοόζ καὶ ἡ Ρούθ ἔζησαν πολὺ εὐτυχισμένοι καὶ εἶχαν μαζί τους καὶ τὴν Νωεμὶν, τὴν ὁποία περιποιήθηκαν ὡς τὰ βαθεῖα.

γηραιά της. Ἡ καλή Ρούθ ἀνταμείφθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὶς ἀρετές της. Ἀπὸ τὸν Βοὺζ καὶ τὴν Ρούθ γεννήθηκε ὁ Ὠβὴδ καὶ ἀπὸ αὐτὸν γεννήθηκε ὁ Ἰεσσαὶ ὁ πατέρας τοῦ Βασιληᾶ Δαυὶδ, ἀπὸ τὴν γενεὰ τοῦ ὁποῦλου γεννήθηκε ὁ Χριστὸς μας.

«*Σοφαὶ γυναῖκες ὠκοδόμησαν οἴκους*». (Σιρ. ζ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ

1. Ὁ Σαοὺλ

Ὁ Κριτὴς Σαμουὴλ, ὅπως εἶπαμε, ἔχρισε πρῶτον Βασιλιά τῶν Ἰσραηλιτῶν τὸν Σαοὺλ. Ὁ Σαοὺλ ἦταν εὐσεβὴς καὶ δίκαιος. Ἀγαποῦσε τὸν λαὸ καὶ κατῶρθωσε νὰ νικήσῃ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κράτους.

Οἱ ἐπιτυχίες του αὐτὲς ὅμως τὸν ἔκαμαν ὑπερήφανο. Ἄρχισε νὰ πέφτῃ σὲ ἁμαρτίες, καὶ νὰ ξεχνᾷ τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Ὁ γερο-Σαμουὴλ τὸν συνεβούλευε νὰ ἀλλάξῃ διαγωγὴν, ἀλλὰ δὲν κατῶρθανε τίποτε. Ὁ Σαοὺλ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς ἐγίνεταν σκληρὸς στὸν λαόν. Ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ τὸν μισῇ.

Ὁ Σαμουὴλ τοῦ προεῖπε, ὅτι ὁ Θεὸς γιὰ τὴ διαγωγὴν του αὐτὴ θὰ τὸν τιμωρήσῃ. Τότε τὸν ἔπιασε μιὰ μελαγχολία καὶ πάντα ἦταν λυπημένος καὶ σκεπτικὸς. Γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν λύπην του πῆρε στὸ παλάτι του ἓνα νεαρὸ βοσκό, τὸν Δαυὶδ, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε κιθάρα. Ὁ βοσκὸς αὐτὸς μὲ τὸ τραγούδι του καὶ τὸ ὄμορφο παίξιμό τῆς κιθάρας του διασκέδαζε τὸν μελαγχολικὸ βασιλιά.

2. Δαυῖδ καὶ Γολιάθ

Οἱ Φιλιισταῖοι, ὅταν κατάλαβαν ὅτι ὁ λαὸς μισεῖ τὸν Σαοὺλ, ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Τὰ στρατεύματα παρατάχθησαν γιὰ πόλεμο. Τότε βγήκε ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους ἓνας πελώριος γίγαντας ὁ Γολιάθ καὶ φώναξε στοὺς Ἰσραηλίτες: «*Διαλέχτε καὶ σεῖς τὸ καλύτερο*

παλληκάρι σας καί ἄς ἔλθῃ νά μονομαχήσῃ μαζί μου. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ σκοτωθῇ, ἐκείνου τὸ στράτευμα θά θεωρῆται νικημένο».

Σαράντα ἡμέρες ἔβγαине κάθε πρωτὶ ὁ Γολιάθ καὶ προκαλοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ὁ Σαοὺλ ὑπεσχέθη σὲ κείνον πού θά νικήσῃ τὸν Γολιάθ

Δαυῖδ καὶ Γολιάθ

πολλὰ δῶρα καὶ τὴν κόρη του γιὰ σύζυγο. Κανείς δμως δὲν τολμοῦσε νά παλαίψῃ μὲ τὸν γίγαντα.

Μιά μέρα ἦρθε στὸ στρατόπεδο τῶν Ἰσραηλιτῶν γιὰ νά φέρῃ τροφή στὰ ἀδέρφια του ὁ μικρὸς Δαυῖδ πού διασκέδαζε τὸν βασιλιά Σαοὺλ μὲ τὴν κιθάρα του. Ἦταν μικρὸς στὸ ἀνάστημα ἀλλὰ γενναῖο παλληκάρι. Ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Γολιάθ, ἀποφάσισε νά μονομαχήσῃ μαζί του.

Παρουσιάζεται λοιπὸν στὸν βασιλιά Σαοὺλ καὶ τοῦ ζητεῖ τὴν ἀδειά του. Ὁ Σαοὺλ δὲν ἤθελε νά τὸν ἀφίση, γιὰτὶ ἦταν

μικρός και ασφαλώς θά τόν ἐσκότωνα ὁ Γολιάθ. Ὅταν ὁμως εἶδε τὴν μεγάλην του ἐπιμονήν, τοῦ ἐπέτρεψε.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ὁ Δαυῖδ, ἀφοῦ προσευχήθηκε στὸν Θεὸ και ζήτησε τὴν βοήθειά του, ξεκίνησε γιὰ τὸ στρατόπεδο. Ἐκεῖ τοῦ ἔδωσαν βαρεῖα πανοπλία, ἀλλὰ αὐτὸς τὰ πέταξε ὅλα και μὲ τὴν σφεντόνα του και λίγα λιθάρια βγήκε νὰ παλαίψη μὲ τὸν γίγαντα.

Ὁ Γολιάθ, ὅταν εἶδε τὸν μικρὸν και ἄοπλο Δαυῖδ, γέλασε και τοῦ εἶπε μὲ περιφρόνησι : «βρὲ παληόπαιδο γιὰ σκύλλο μὲ πέρασες και ἔρχεσαι νὰ πολεμήσης μαζί μου μὲ σφεντόνα και πέτρες ; Τώρα θά ἰδῆς, πῶς οἱ σκύλλοι θά φᾶνε τὸ κορμί σου».

Ὁ Δαυῖδ ὁμως τοῦ ἀπάντησε : «Ἐσὺ ἔρχεσαι μὲ ἀσπίδα κοντάρι και σπαθί, ἐγὼ ὁμως ἔρχομαι μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Πλησίασε και θά ἰδῆς !».

Ὁ Γολιάθ τότε ὤρμησε ἐναντίον του. Πρὶν ὁμως τὸν πλησιάσῃ, ὁ Δαυῖδ βάζει μιὰ πέτρα στὴν σφεντόνα του, τὴν στριφογυρίζει και τὴν ρίχνει ἐναντίον του. Ἡ πέτρα χτυπάει τὸν Γολιάθ στὸ μέτωπο και τὸν ρίχνει κάτω ζαλισμένο. Ἀμέσως ὁ Δαυῖδ ἄτρομος, τρέχει, ἀρπάζει τὸ βαρὺ σπαθί τοῦ Γολιάθ και τοῦ κόβει τὸ κεφάλι.

Οἱ Φιλιισταῖοι, σὰν εἶδαν σκοτωμένο τὸν γίγαντα, ἔχασαν τὸ θάρρος τους και ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Τότε οἱ Ἰσραηλίτες τοὺς κατεδίωξαν και τοὺς ἐνίκησαν.

«Ἐὰν και πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ». (Ψαλμ. κβ').

3. Ὁ Σαοὺλ καταδιώκει τὸν Δαυῖδ

Ὅταν γύρισαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὸν πόλεμο, τίμησαν πολὺ τὸ σωτήρα τους, τὸν Δαυῖδ. Τὰ γυναικόπαιδα βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τοὺς νικητὲς και τραγουδοῦσαν : «Ὁ Σαοὺλ ἐνίκησε χιλιάδες και ὁ Δαβὶδ μυριάδες».

Αὐτὸ ὁμως πείραξε πολὺ τὸν Σαοὺλ. Ἐζήληψε τὸν Δαυῖδ, τὸν ἐφθόνησε και ἀπεφάσισε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Μόλις τὸ ἀντιλήφθηκε ὁ Δαυῖδ, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ Σαοὺλ, μαζί μὲ κάμποσους φίλους του κι' ἀνέβηκε στὰ βουνά.

Ὁ Σαούλ τὸν κατεδίωξε ἐπάνω στὰ βουνά. Μιά ἡμέρα καθὼς ἦταν κουρασμένος μπήκε σὲ μία σπηλιά νὰ ξεκουραστῆ καὶ ἀποκοιμήθηκε ἐκεῖ τὴ νύχτα. Πιὸ μέσα κρυβότανε καὶ ὁ Δαυῖδ μὲ τοὺς συντρόφους του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς φίλους του λέει τότε στὸν Δαυῖδ: «Δαυῖδ, εἶναι εὐκαιρία νὰ σκοτώσουμε τὸν Σαούλ, νὰ ἀπαλλαγούμε ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ γίνης ἐσὺ βασιλιάς». «Ὁχι!» τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Δαυῖδ. «Δὲν πρέπει νὰ σκοτώσουμε τὸν βασιλιά μας. Εἶναι ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἔτσι εἶπε ὁ Δαυῖδ καὶ ἀφοῦ πλησίασε τὸν βασιλιά πού κοιμόταν, ἔκοψε μόνο ἓνα μεγάλο κομμάτι ἀπὸ τὴ βασιλικὴ χλαμύδα καὶ ἔφυγε μὲ τοὺς φίλους του.

Ἡ νύχτα πέρασε καὶ τὸ πρωτὶ, πού ἔφευγε ὁ Σαούλ μὲ τὰ στρατεύματά του, ὁ Δαυῖδ πού ἦταν ἀπέναντι καὶ ψηλά ἐπάνω σὲ ἓνα βράχο, τοῦ φώναξε: «Σαούλ, ἂν ἤθελα σὲ σκοτώνα. Γιὰ ψάξε τὴν χλαμύδα σου! Ἄδικα μὲ καταδιώκεις!»

Ὁ Σαούλ πραγματικὰ ἔψαξε καὶ εἶδε τὴν κομμένη χλαμύδα. Κατάλαβε τότε, ὅτι ἄδικα καταδιώκει καὶ φθονεῖ τὸν Δαυῖδ. Μετενόησε λοιπόν, ζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Δαυῖδ καὶ τὸν κάλεσε πλησίον του.

4. Ὁ Δαυῖδ βασιλιάς

Ὅταν πέρασαν λίγα χρόνια, οἱ Φιλιισταῖοι ξανάρχισαν τὸν πόλεμο μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες. Σὲ μία φοβερὴ μάχη οἱ Ἰσραηλίτες νικήθηκαν, σκοτώθηκαν τὰ δύο παιδιά τοῦ βασιλιά Σαούλ καὶ ὁ ἴδιος κινδύνευε νὰ πιαστῆ ζωντανὸς ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους. Γιὰ νὰ μὴν τὸν πιάσουν αἰχμάλωτο, σκοτώθηκε μόνος του, μπήγοντας τὸ σποθὶ του στὸ στήθος του.

Στὴν δύσκολη αὐτὴ στιγμή ὁ γέρο-Σαμουήλ, πού ζοῦσε ἀκόμη, ἔχρισε βασιλιά τὸν Δαυῖδ.

Ὁ Δαυῖδ ἀμέσως διωργάνωσε τὸν στρατὸ καὶ ἐνίκησε τοὺς Φιλισταίους. Ἐπειτα ἐπετέθη καὶ ἐναντῖον τῶν ἄλλων ἐχθρῶν τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τοὺς ἐνίκησε. Τὸ Ἰσραηλιτικὸν κράτος ἐμεγάλωσε καὶ τὰ σύνορά του ἔφθασαν ἀπὸ τὸν Εὐφράτη ποταμὸ ἕως τὴν Αἴγυπτο.

Ἔτσι ὁ Δαυῖδ ἔγινε ὁ πιὸ ἐνδοξος βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὄρισε τὴν Ἱερουσαλήμ πρωτεύουσα τοῦ κράτους καὶ

ἐπάνω στό λόφο τῆς Ἱερουσαλήμ Σιῶν ὕψωσε μία μεγάλη σκηνή, εἰς τὴν ὅποیان ἐτοποθέτησε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Τὴν μετέφερεν ἐκεῖ μὲ μεγάλη πομπή καὶ μεγαλοπρέπεια. Μπροστά στὴν πομπή πήγαινε ὁ ἴδιος ὁ Δαυῖδ παίζοντας τὴν λύρα του. Ἀκολουθοῦσαν 4 ἱερεῖς ποὺ ἔφεραν στοὺς ὤμους τοὺς τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ πίσω οἱ μουσικοὶ καὶ ὁ λαὸς δοξολογοῦντες τὸν Θεό.

Ὁ Δαυῖδ ἦταν εὐσεβὴς καὶ θεοφοβούμενος. Ἐκαμε ὁμῶς μία μεγάλη ἁμαρτία. Στὸ στρατό του εἶχε ἓνα τίμιο καὶ πιστὸ ἀξιωματικὸ, τὸν Οὐρία. Ὁ Οὐρίας εἶχε γυναῖκα ὠραιότητα, τὴν ὅποیان ὁ Δαυῖδ ἤθελε νὰ κάμῃ δική του σύζυγο. Διέταξε λοιπὸν τὸν στρατηγὸν του Ἰωάβ καὶ ἐτοποθέτησε τὸν Οὐρία, ὅταν ἔκαμε μάχη μὲ τοὺς ἐχθρούς, σὲ μία θέσι ἐπικίνδυνη καὶ ἐφονεύθη. Ἔτσι ἡ σύζυγος τοῦ Οὐρία ἔμεινε χήρα καὶ τὴν πήρε σύζυγο ὁ Δαυῖδ. Γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔγκλημά του ὁ Θεὸς τοῦ ἔστειλε τὸν προφήτη Νάθαν, ὁ ὅποιος τοῦ μίλησε αὐστηρὰ καὶ τοῦ προεῖπε, ὅτι θὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ Θεός.

Ὁ Δαυῖδ μετενόησε εἰλικρινά, ἔκλαψε, ἐζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ γιὰ δεῖγμα τῆς μετανοίας του ἔγραψε τὸν περὶ φημο ψαλμὸ: «Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου κλπ.».

«Μὴ ἀισχνυθῆς ὁμολογήσαι τὰς ἁμαρτίας σου». (Σιρ. δ').

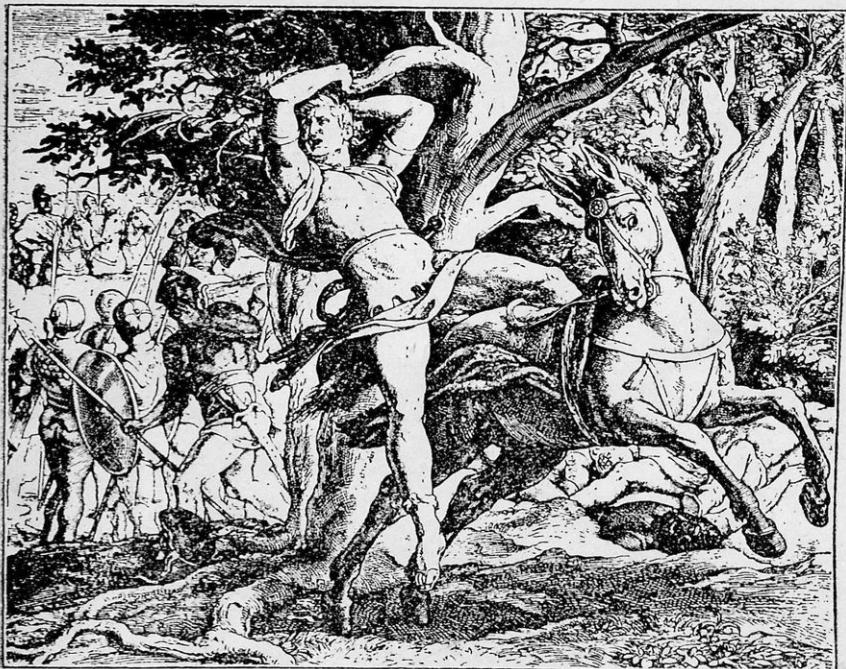
5. Ἐπανάστασις τοῦ Ἀβεσσαλώμ

Ὁ Δαυῖδ εἶχε παιδιὰ τὸν Ἀβεσσαλώμ καὶ τὸν Σολομῶνα.

Ὁ Ἀβεσσαλώμ ἦτο ὠραῖος ἀλλὰ ἦτο κακός, μοχθηρὸς καὶ φιλόδοξος. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλοδοξία του, ἐσκέφθη νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν πατέρα του καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς. Ἐκαμε λοιπὸν ἐπανάστασι. Πολὺς στρατὸς ἐπῆγε μαζί του καὶ τὸν ὠνόμασε βασιλιά.

Ὁ Δαυῖδ ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ πάῃ πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνη. Ἐκεῖ συνήθροισε στρατὸν καὶ τὸν ἔστειλε ἐναντίον τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀβεσσαλώμ. Παρήγγειλε στὸν ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ τὸν Ἰωάβ, ἂν νικήσῃ, νὰ μὴ φονεύσῃ τὸν Ἀβεσσαλώμ, ἀλλὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ.

Οἱ δύο στρατοὶ συναντήθηκαν στὸ δάσος Ἐφραΐμ. Ἐκεῖ ἔγινε φοβερὴ μάχη καὶ ὁ στρατὸς τοῦ Ἀβεσσαλώμ νικήθηκε καὶ διαλύθηκε. Ὁ Ἀβεσσαλώμ γιὰ νὰ σωθῆ, ἀνέβη σὲ ἓνα μουλάρι καὶ ἔφυγε. Ἐνῶ ἔτρεχε μέσα στὸ δάσος, τὰ μακριὰ του μαλλιά καθὼς ἀνεμίζονταν ἀπὸ τὸ τρέξιμο, πιάστηκαν καὶ μπλέχτηκαν στὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου καὶ ὁ Ἀβεσσαλώμ βρέθηκε κρεμασμέ-

Τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Ἀβεσσαλώμ

νος. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ καὶ τὸν βρῆκαν σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι οἱ στρατιῶτες πού τὸν κυνηγοῦσαν, τὸν σκότωσαν παρὰ τὴν διαταγὴ τοῦ βασιλιᾶ Δαυῖδ.

Ὅταν ὁ Δαυῖδ ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Ἀβεσσαλώμ ἐλυπήθη πολὺ. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητος καὶ νὰ φωνάζῃ: «Ἀβεσσαλώμ, Ἀβεσσαλώμ, παιδί μου ἀγαπημένο. Εἶθε νὰ πέθαινα ἐγὼ ἀντὶ γιὰ σένα».

Ὁ Δαυῖδ μετὰ ἀπὸ τὴν νίκην ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἐπειδὴ τὰ παιδιά του Ἀδωνίας καὶ Σολομών ἐφιλονικοῦσαν ποῖος θὰ γίνῃ βασιλιάς μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατόν του, ὁ Δαυὶδ ἔχρισε βασιλιά τὸν Σολομῶντα καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν.

«Τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος». (Ρωμ. στ').

6. Ὁ Σολομών

Μετὰ ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Δαυὶδ ἔγινε βασιλιάς ὁ γιός του ὁ Σολομών. Ἦταν ἔξυπνος, εὐσεβῆς καὶ δίκαιος. Ὅταν ἔγινε βασιλιάς παρουσιάσθη στὸν ὕπνο του ὁ Θεός καὶ τὸν ἐρώτησε τί ἤθελε νὰ τοῦ χαρίσῃ. Πλοῦτον, δόξαν ἢ σοφίαν. Ὁ Σολομών τότε εἶπε: «Κύριε, θέλω νὰ μοῦ δώσης μόνο σοφίαν γιὰ νὰ κυβερνήσω τὸν λαόν Σου».

Ὁ Θεός εὐχαριστήθηκε πού ζήτησε μόνον σοφίαν καὶ τοῦ χάρισε καὶ πλοῦτο καὶ δόξα καὶ σοφία.

Ἔτσι ὁ Σολομών ἔγινε ὁ πιὸ πλούσιος, ὁ πιὸ ἐνδοξος καὶ ὁ πιὸ σοφὸς ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὴν μεγάλη του σοφία τὴν ἔδειξε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ παρακάτω ἐπεισόδιο.

Σ' ἓνα σπίτι ἦσαν σύνοικοι δυὸ γυναῖκες, οἱ ὁποῖες γέννησαν ἀπὸ ἓνα ἀγόρι. Ἡ μία ἀπὸ αὐτὲς στὸν ὕπνο τῆς τὴν νύχτα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐπίεσε τὸ μικρὸ παιδάκι τῆς καὶ τὸ ἐφόνευσε. Ὅταν ξύπνησε καὶ τὸ ἀντελήφθη, σηκώθηκε σιγὰ σιγὰ καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἔβαλε τὸ πεθαμένο παιδάκι κοντὰ στὴν ἄλλη γυναῖκα, πού κοιμόταν στὸ ἴδιο δωμάτιο καὶ πῆρε τὸ δικό της παιδί.

Τὸ πρωῒ, δταν ξύπνησε ἡ ἄλλη γυναῖκα καὶ εἶδε, πὼς τὸ πεθαμένο παιδί δὲν ἦταν δικό της, ἄρχισε τὶς φωνές καὶ ζητοῦσε τὸ παιδί τῆς, ἡ ἄλλη δμως γυναῖκα ἔλεγε καὶ αὐτῇ, ὅτι τὸ παιδί ἦταν δικό της. Ἦρθαν λοιπὸν μπροστὰ στὸν βασιλιά Σολομῶντα νὰ βγάλῃ ἀπόφασιν.

Ὁ σοφὸς Σολομών, ἀφοῦ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὶς δύο γυναῖκες, διέταξε ἓνα στρατιώτη νὰ σχίσῃ μὲ μιὰ μάχαιρα τὸ ζωντανὸ παιδί στὰ δύο καὶ νὰ πάρῃ ἡ κάθε μία γυναῖκα τὸ μισό!

Ἡ μία γυναῖκα ἀτάραχη δέχθηκε νὰ σχίσουν τὸ παιδί. Ἡ

ἄλλη ὁμως ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ βασιλιᾶ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ σκοτώσουν τὸ παιδί καὶ ὡς τὸ πάρη ἢ ἄλλη.

Ἡ κρίσι τοῦ Σολομῶντα

Ὁ Σολομῶν τότε κατάλαβε ποιά ἦταν ἡ ἀληθινὴ μητέρα, καὶ διέταξε νὰ τῆς δώσουν τὸ παιδί.

7. Ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντα

Ὁ Σολομῶν ἦταν πολὺ εὐσεβὴς καὶ ἀπεφάσισε νὰ οἰκοδομήσῃ Ναὸν τοῦ Κυρίου. Τὸν ἔκτισε στὴν Ἱερουσαλὴμ ἐπάνω στὸν λόφο Ἀμορία.

Ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια χιλιάδες ἐργάτες καὶ τεχνίτες ἐργάσθηκαν ἀδιάκοπα καὶ ἀμέτρητα χρήματα ἐξωδεύθηκαν. Οἱ καλλίτεροι καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔδωκαν τὰ σχέδια τοῦ Ναοῦ καὶ τὰ καλλίτερα ὑλικά ἐχρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησί του. Τὸν ἐστόλισαν μέσα μὲ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια καὶ ἔλαμπε ἀπὸ χάρι καὶ ὁμορφιά.

Μέσα ἦταν χωρισμένος, ὅπως ἡ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου σὲ

δύο μέρη. Στὸ ἱερό καὶ στὰ ἹΑγία τῶν ἹΑγίων. Στὸ ἱερό ἔβαλαν τὸ Θουσιαστήριο, τὰ ἱερά σκεύη καὶ τὴν ἐπτάφωτο λυχνία. Στὰ ἹΑγία τῶν ἹΑγίων ἔβαλαν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Ὅταν τελείωσε ὁ Ναός, ὁ Σολομῶν ἔκαμε τὰ ἐγκαίνια καὶ ὄλος ὁ λαὸς ἐώρτασε καὶ ἔκανε θυσίες στὸν Θεό. Ὁ βασιλιάς περήφανος γιὰ τὸ ἔργο του, ἐγονάτισε μπροστὰ στὸ θουσιαστήριο, ὕψωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ πού τὸν ἀξίωσε νὰ τελειώσῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο.

«Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου, καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου». (Ψαλμ. κε').

8. Δόξα, ἁμαρτία καὶ θάνατος τοῦ Σολομῶντα

Ὁ Σολομῶν ἐβασίλευσε σαράντα περίπου χρόνια. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του τὸ βασίλειον τῶν Ἱσραηλιτῶν ἔφθασε σὲ μεγάλη ἀκμῆ. Ὁ Σολομῶν ἐκτός ἀπὸ τὸν περίφημο ναὸ του, ἔκτισε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀνάκτορα καὶ ἐστόλισε τὴν πόλι με λαμπρὰ οἰκοδομήματα. Ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς καὶ ὠργάνωσε ἰσχυρὸν στρατὸ καὶ στόλο.

Ἡ φήμη του διεδόθη σὲ πολλὰς χώρες καὶ ἀπὸ πολὺ μακρινὰ μέρη πολλοὶ ἄνθρωποι ταξίδευαν στὴν Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν σοφὸ βασιλιά.

Ἡ δόξα του ὁμῶς αὐτὴ τὸν ἔκανε ὑπερήφανον καὶ ἔπαυσε νὰ εἶναι εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος. Ὁ Θεὸς τότε ὠργίσθη ἐναντίον του καὶ τὸν τιμώρησε νὰ πεθάνῃ σὲ ἡλικία 60 περίπου ἐτῶν. Λέγεται, ὅτι ὅταν ἐπλησίαζε ὁ θάνατός του, ἐζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεό. Δεῖγμα τῆς μετανόιας του εἶναι τὸ βιβλίον πού ἔγραψε, ὁ Ἑκκλησιαστής, εἰς τὸ ὅποιον μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφει: «ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης».

«Μὴ ναυχάσθῃ σοφὸς ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ». (Ἱερ. μ. θ').

9. Ροβοὰμ καὶ Ἱεροβοὰμ

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Σολομῶντα, οἱ Ἱσραηλίτες ἀνεκήρυξαν βασιλέα τὸν γιὸν του τὸν Ροβοὰμ.

Όταν έγινε βασιλιάς ὁ Ροβοάμ, παρουσιάσθηκε ἔμπρός του ἐπιτροπή τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ ἐλαττώσῃ τοὺς βαρεῖς φόρους, τοὺς ὁποίους ὁ Σολομὼν εἶχε ἐπιβάλῃ στὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Ὁ Ροβοάμ ὁμως δὲν δέχθηκε, γιατί ἦταν κακὸς καὶ ὁ λαὸς ἐπαναστάτησε καὶ ἀνεκήρυξε βασιλιά τὸν στρατηγὸ Ἱεροβοάμ.

Μόνον δύο φυλὲς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ φυλὴ τοῦ Βενιαμίν, ἔμειναν πιστὲς στὸν βασιλιά Ροβοάμ. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλιτεὶς χώρισαν σὲ δύο βασιλεία, στὸ βασίλειο τοῦ Ἰοῦδα, μὲ δύο φυλὲς καὶ βασιλιά τὸν γιοῦ τοῦ Σολομῶντα τὸν Ροβοάμ καὶ στὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ μὲ δέκα φυλὲς καὶ βασιλιά τὸν στρατηγὸ Ἱεροβοάμ.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα ὥρισε πρωτεύουσά του τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ τὴν Συχὲμ καὶ κατόπιν τὴν Σαμάρεια.

10. Καταστροφὴ τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ

Οἱ Ἰσραηλιτεὶς ἀπὸ τότε ποὺ χωρίστηκαν σὲ δύο βασιλεία, ἄρχισαν νὰ μισοῦνται ἀναμεταξύ τους. Ὅσοι κατοικοῦσαν στὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ ἔγιναν κακοί, ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν τὰ εἴδωλα. Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ τοὺς ἔστειλε τοὺς προφήτες.

Οἱ προφῆτες ἦσαν ἅγιοι, ἐνάρετοι καὶ θεόπνευστοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι προσεπάθησαν μὲ τὴν διδασκαλία τους νὰ φέρουν πάλιν τὸν λαὸ κοντὰ στὸν ἀληθινὸ Θεό. Οἱ Ἰσραηλιτεὶς ὁμως ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἄκουαν, ἀλλὰ πολλὰς φορὲς τοὺς ἐβασάνισαν καὶ τοὺς ἐφόνευσαν. Ὅλοι οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἰσραὴλ ἦσαν ἀσεβεῖς καὶ διεφθαρμένοι.

Ὁ Θεὸς τότε τοὺς ἐτιμώρησε σκληρὰ. Ὁ βασιλιάς τῶν Ἀσσυρίων Σαλμανάσαρ ἐξεστράτευσε ἐναντίον τους καὶ ἔπειτα ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἀγῶνες τοὺς ἐνίκησε, ἐκυρίευσε τὴν πρωτεύουσά τους τὴν Σαμάρεια καὶ διέλυσε ὀριστικὰ τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ. Ἀπὸ τοὺς κατοίκους του ἄλλους ἐφόνευσε καὶ ἄλλους ἔφερε αἰχμαλώτους εἰς τὴν Ἀσσυρίαν.

11. Καταστροφή τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα

Τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα διετηρήθη περισσότερο χρόνο ἀπὸ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραήλ. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλείου οἱ κάτοικοι ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἔγιναν ἀσεβεῖς καὶ κακοὶ καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὰ εἰδῶλα.

Ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε τοὺς προφῆτες, ἀλλὰ αὐτοὶ τοὺς ἔβρισαν καὶ ὁ βασιλιάς τῶν Μανασσῆς ἐφόνευσε τὸν προφήτην Ἡσαΐα. Ἄλλος βασιλιάς τῶν, ὁ Ἰωακείμ, κατέδωξε τὸν προφήτην Ἰερεμία, ὁ ὁποῖος προεῖπε τὴν καταστροφὴν τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα.

Ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ἀσέβειάν τους τοὺς ἐτιμάρησε σκληρά. Ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ ἐξεστράτευσε ἐναντίον τους, τοὺς ἐνίκησε καὶ διέλυσε ὀριστικὰ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα.

Ἡ πρωτεύουσα Ἱερουσαλήμ κατεστράφη καὶ ἔγινε ἐρείπια. Μαζὶ μὲ αὐτὴν κατεστράφη καὶ ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Σολομῶντα. Οἱ κάτοικοι ἐσφάγησαν καὶ πολλοὶ ὠδηγήθησαν αἰχμάλωτοι εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

Εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Ἱερουσαλήμ ὁ μέγας προφήτης Ἱερεμίας, βαρεὶα λυπημένος, κλαίει τὴν καταστροφὴν της.

«*Ἴδὸν οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπολοῦνται*». (Ψαλμ. οβ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

“Όπως είδαμε πιό πάνω, ό Θεός για να σωφρονήση τους Ίσραηλίτες, έστειλε σ' αυτούς εύσεβείς ανθρώπους, οί όποιοι τους συμβούλευαν να μετανοήσουν και να κάνουν πάντοτε τό θέλημα τοϋ Θεοϋ. Αύτοι έλέγοντο Προφήτες, διότι έφωτίζοντο από τόν Θεό και προέβλεπαν όσα έμελλαν να γίνουν.

Οί προφήτες μέ πολύ θάρρος έκαυτηρίαζαν τους Ίσραηλίτες για τήν άσέβειά τους, έκήρυτταν σ' αυτούς τό θέλημα τοϋ Θεοϋ και τους συμβούλευαν να μετανοήσουν. Προείπαν καθαρά και τήν μεγάλη άπόφασι τοϋ Θεοϋ, ότι θα στείλη στόν κόσμο τόν Υιόν του τόν μονάκριβο, τόν Κύριον ήμών Ίησοϋν Χριστό, για να μάς σώση από τήν άμαρτία.

Οί έπισημότεροι προφήτες ήσαν ό Ήλις, ό Ήσαΐας, ό Ίερεμίας, ό Δανιήλ και ό Ίωνᾶς.

1. Ό προφήτης Ήλις

Ό προφήτης Ήλις ζούσε στην έρημο. Έμενε στά βουνά κατά διαταγήν τοϋ Θεοϋ, ό όποιος τοϋ έστειλε τροφή μέ έναν κόρακα. Έκει ένήστευε και προσευχότανε για τήν σωτηρία τών Ίσραηλιτών, οί όποιοι μαζί μέ τόν κακό και άσεβή βασιλιά τους τόν Άχαάβ είχαν λησμονήσει τόν άληθινό Θεό και λάτρευαν τά είδωλα και τόν ψεύτικο Θεό Βαάλ.

Άπό τήν έρημο κατέβαινε τάκτικά στην Πολιτεία, μιλούσε στό λαό να μετανοήση, και έπροφήτευε τί μέλλει να γίνει.

Μιά μέρα παρουσιάσθηκε στόν βασιλιά Άχαάβ και τοϋ είπε να μετανοήση και να πιστέψη στόν μόνον άληθινό Θεό τών πατέρων τους Άβραάμ, Ίσαάκ και Ίακώβ. Ό Άχαάβ όμως τοϋ είπε, ότι πιστεύει στόν Θεό Βαάλ. Τότε ό Ήλις για να δείξη ότι ό Βαάλ είναι ψεύτικος, έπρότεινε στόν Άχαάβ να δοκιμάσουν τήν δύναμι τοϋ Θεοϋ του. Έπρότεινε να σφάξουν δύο

βόδια και νά τά βάλουν τὸ καθένα ἐπάνω σὲ σωρὸ ἀπὸ ξύλα.
Ἐπειτα νά προσευχηθοῦν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βαάλ στὸ Θεό τους νά
ἀνάψῃ τὰ ξύλα γιὰ νά γίνῃ ἡ θυσία, καὶ νά προσευχηθῇ καὶ ὁ
Ἕλιος μόνος του στὸν Θεό του νά ἀνάψῃ τὰ ξύλα. Ἀληθινὸς
Θεὸς θὰ εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ θὰ ἀνάψῃ τὴν φωτιά.

Ἡ ἀνάληψις τοῦ προφήτου Ἕλια

Ὁ Ἀχαάβ δέχθηκε τὴν δοκιμασία. Ὅταν ὄλα ἦσαν ἔτοιμα οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ Βαάλ ἄρχισαν νά προσεύχωνται καὶ νά παρακαλοῦν τὸν Θεό τους νά τοὺς ἀνάψῃ τὰ ξύλα. Ἀπὸ τὸ πρῶτ ἕως τὸ μεσημέρι παρακαλοῦσαν τὸν Βαάλ, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔγινε. Ὁ Ἕλιος τότε εἶπε στὸν Ἀχαάβ εἰρωνικά : «Φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ ἀκούῃ καλὰ ὁ Θεός σου ὁ Βαάλ, ἀφοῦ μὲ τόσες φωνὲς τόσες ὄρες δὲν βλέπομε νά κἀνῃ τίποτε».

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Ἕλια, αὐτὸς ζήτησε νερὸ καὶ ἔβρεξε τὰ ξύλα καὶ τὸ θυσιαστήριο, ὥστε νά εἶναι δύσκολο νά

ανάψη φωτιά. "Επειτα ὕψωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε μυστικά. Ἀμέσως δυνατὴ βροντὴ καὶ ἀστραπὴ ἔπεσε ἐπάνω στὸ θυσιαστήριον καὶ τὰ ξύλα ἀναψαν καὶ ἔγινε ἡ θυσία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτὸ ὁ Ἥλιος ἔκαμε καὶ ἄλλα θαύματα μὲ τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ. Ὁ λαὸς τὸν ἐτιμοῦσε πολὺ καὶ πίστευε, ὅτι εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ. Τελευταῖα ἓνα πύρινον ἀμάξι τὸν ἄρπαξε καὶ ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴν μνήμη του στίς 20 Ἰουλίου καὶ τίς ἐκκλησίες του τίς φτιάχνουμε στίς κορφές τῶν βουνῶν.

2. Ἡσαΐας

Ὁ ἐπισημότερος ἀπ' ὄλους τοὺς προφῆτες εἶναι ὁ Ἡσαΐας. Αὐτὸς ἔζησε στὴν ἐποχὴ, ποὺ οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν γίνει πολὺ ἀσεβεῖς καὶ κακοί. Γι' αὐτὸ δὲν ἔπαυε πάντοτε νὰ τοὺς ἐλέγχει καὶ νὰ τοὺς προτρέπη νὰ μετανοήσουν, διότι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς τιμωρήσῃ.

Τοὺς ἔλεγε, ὅτι δὲν ἄρεσαν στὸν Θεὸ οἱ νηστεῖες καὶ οἱ ἑορτές ποὺ ἔκαναν, διότι ὁ Θεὸς δὲν θέλει λόγια μόνον καὶ ὑποκριτικὲς προσευχές, ἀλλὰ εἰλικρινῆ μετάνοια καὶ καλὰ ἔργα.

Ὁ Ἡσαΐας ἐκήρυττε πάντα μὲ θάρρος τὴν ἀλήθειαν καὶ καυτηρίαζε καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, ὅταν ἦσαν ἀσεβεῖς. Γιὰ τὴν αἰτία αὐτὴ ἐφονεύθη κατὰ διαταγὴν τοῦ κακοῦ καὶ ἀσεβοῦς βασιλιᾶ τῶν Ἰσραηλιτῶν Μανασσῆ.

Ὁ Ἡσαΐας ἐπροφήτευσε, ὅτι θὰ ἔλθῃ στὸν κόσμον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ προεῖπε μὲ μεγάλη λεπτομέρεια γιὰ τὸ βλοῦ του καὶ τὸ σταυρικὸ του θάνατο.

3. Ἱερεμίας

Ὁ Ἱερεμίας εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους προφῆτες τῶν Ἰσραηλιτῶν. Μὲ τοὺς συνετοὺς καὶ καλοὺς λόγους του ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια συμβούλευε τὸν λαὸ νὰ μετανοήσῃ. Κατάκρινε μὲ μεγάλο θάρρος τοὺς κακοὺς

καὶ δὲν ἐδίσταζε νὰ κατακρίνη τὸν ἀθεόφοβο βασιλιὰ Σεδεκία, ὁ ὁποῖος λάτρευε τὰ εἰδῶλα.

Οἱ Ἰσραηλίτες ὅμως συνηθισμένοι στὸ κακὸ δὲν μετενόησαν. Καταδῶξαν τὸν Ἱερεμία, τὸν ἔβρισαν καὶ ὁ βασιλιάς τὸν ἐφυλάκισε.

Ὁ Ἱερεμίας ἐπροφήτευσε, ὅτι θὰ καταστραφοῦν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ θὰ ὑποδουλωθοῦν οἱ Ἰσραηλίτες εἰς τοὺς Βαβυλωνίους. Ὅταν ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ κυρίευσε τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Ἱερεμίας βρισκόταν στὴν φυλακὴ. Ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν ἐλευθέρωσε καὶ τὸν περιέβαλε μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμό.

Μετὰ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὁ Ἱερεμίας ἔμεινε στὴν ἐρειπωμένη πρωτεύουσα καὶ ἐθρήνησε τὴν καταστροφὴ τῆς. Ἡ λυπημένη ψυχὴ του ἀνακουφιζόταν μὲ τὸ νὰ γράφῃ ποιήματα καὶ νὰ ὑμνῇ τὴν προηγουμένη δόξα τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ θρηνῇ τὴν καταστροφὴ τῆς. Τὰ παθητικὰ αὐτὰ ποιήματά του εἶναι οἱ περίφημοι «Θρήνοι τοῦ Ἱερεμίας» ποὺ εἶναι γραμμένοι στὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

«Καὶ ἔσεσθε μισούμενος ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου».
(Ματθ. ι').

4. Δανιήλ

Ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ ἐκυρίευσε τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ μετέφερε τοὺς Ἰουδαίους ὡς αἰχμαλώτους στὴ Βαβυλώνα. Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων ἦταν καὶ ἓνα παιδί καλὸ κι' ἐνάρετο, ὁ Δανιήλ.

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐδιάλεξε τέσσερες εὐφυεῖς καὶ ἐνάρετους νέους μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, τοὺς ὁποίους πῆρε στὰ ἀνάκτορα, γιὰ νὰ μάθουν τὴν γλῶσσα τῶν Βαβυλωνίων καὶ νὰ χρησιμεύσουν ὡς ὑπάλληλοι τοῦ κράτους. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Δανιήλ.

Ὁ Δανιήλ ἦταν ὄχι μόνον εὐφυής, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐσεβής καὶ πιστὸς στὸ Θεὸ τῶν πατέρων του. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὸ προφητικὸ χάρισμα καὶ τὴν ἰκανότητα νὰ ἐξηγῇ τὰ

ὄνειρα. Κάποτε μάλιστα ὁ Ναβουχοδονόσωρ εἶδε ἓνα τρομερὸ ὄνειρο, τὸ ὁποῖο μόνον ὁ Δανιὴλ ἤμπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ· ἀπὸ τότε τόσο πολὺ τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν ἐξετίμησε, ὥστε τὸν διώρισε ἄρχοντα τῆς χώρας.

Ἄλλὰ ὁ Δανιὴλ καὶ οἱ τρεῖς νέοι, ἂν καὶ ἦσαν τόσο εὐτυχεῖς στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ καὶ ζοῦσαν μέσα σὲ εἰδωλολάτρες δὲν ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἔμειναν πιστοὶ σ' αὐτὸν καὶ μὲ κίνδυνον πολλὰς φορὰς τῆς ζωῆς τους. Σὲ δύο μάλιστα περιστάσεις ἀπέδειξαν, ὅτι προτιμοῦσαν νὰ πεθάνουν μὲ τὸν χειρότερο θάνατο, παρά νὰ παραβοῦν τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ.

5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ κατασκεύασε κάποτε μιὰ χρυχῆ εἰκόνα του καὶ διέταξε ὄλους τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Βαβυλῶνος νὰ τὴν προσκυνήσουν. Ἔκαμε γνωστὸν σὲ ὄλους ὅτι ὁποῖος παραβῆ τὴν διαταγὴ του, θὰ τὸν ἔρριχναν ἀμέσως σ' ἓνα καμίνι ἀναμμένο.

Ἄλλὰ τὸ προσκύνημα τῆς εἰκόνας τοῦ Βασιλιᾶ ἦταν ἀμάρτημα, ὅπως εἶδαμε στῆ δευτέρα ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Γιὰ τοῦτο καὶ οἱ τρεῖς Ἰουδαῖοι νέοι, οἱ ὁποῖοι ἔμεναν στὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλιᾶ ὁ Ἄνανίας, ὁ Ἀζαρίας καὶ ὁ Μισαὴλ δὲν ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν του καὶ δὲν προσκύνησαν τὴν εἰκόνα του τὴν χρυσῆ.

Τὸ πρῶγμα ἔγινε γνωστὸ στὸ βασιλιά, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐκάλεσε ἀμέσως καὶ τοὺς ἐφοβέρισε ὅτι, ἂν δὲν ἐκτελοῦσαν τὴν διαταγὴ του θὰ ἔρριπτοντο στὸ φλογισμένο καμίνι. Ἄλλὰ αὐτοὶ γεμάτοι ἀπὸ θάρρος, τοῦ ἀπάντησαν ἀτάραχοι: «δὲν προσκυνοῦμε, βασιλιά, τοὺς θεοὺς σου καὶ τὴν εἰκόνα τῆ χρυσῆ. Ἐμεῖς μόνον τὸν ἀληθινὸ Θεὸ προσκυνοῦμε. Εἶμαστε ἕτοιμοι νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν πίστι μας».

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὠργισθῆκε ὑπερβολικὰ καὶ διέταξε νὰ καῖ τὸ καμίνι δυνατὰ. Μέσα ἔρριξαν τοὺς τρεῖς νέους! Ἄλλ' ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ἔστειλε τὸν Ἄγγελό του στὸ καμίνι καὶ προφύλαξε ἀπὸ τῆ φωτιά τοὺς τρεῖς νέους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ καμίνι δοξολογοῦσαν τὸ Θεὸ μὲ χαρὰ, σὰν νὰ εὐρίσκοντο στὸν πιὸ δροσερὸ τόπο.

Ὁ βασιλιάς εἶδε τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα καὶ ἐπίστεψε, ὅτι

ὁ Θεός, τὸν ὅποιο ἐλάτρευαν οἱ τρεῖς νέοι, εἶναι ἀληθινὸς καὶ παντοδύναμος. Διέταξε λοιπὸν νὰ βγάλουν αὐτοὺς ἀπὸ τὸ καμίνι καὶ νὰ ρίξουν σ' αὐτὸ ὅποιον θὰ ὕβριζε τὸν ἀληθινὸ Θεό.

«Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου· τίνα φοβηθήσομαι;»
(Ψαλμ. κστ')

6. Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν

Ἀφοῦ πέθανε ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Βαβυλῶνος ὁ Βαλτάσαρ. Αὐτὸς ἦταν ἄσωτος καὶ ἀμωρτωλός,

Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν

καὶ ὁ Θεός τὸν ἐτιμώρησε. Ὁ βασιλιάς τῶν Μήδων Δαρεῖος ἐξεστράτευσε ἐναντίον του καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Βαβυλῶνα· μίᾱ δὲ νύχτα ἔκαμε ἔφοδο, τὴν ἐκυρίευσε καὶ ἐφόνησε τὸν βασιλιά Βαλτάσαρ.

Ὁ Δαρεῖος τότε ἐγνώρισε στὴν Βαβυλῶνα τὸν Δανιήλ καὶ τὸν ἐσεβάσθη ὡς ἐνάρετο ἄνθρωπο καὶ προφήτη.

Οἱ ἐχθροὶ ὁμῶς τοῦ Δανιήλ τὸν ἐφθόνησαν καὶ τὸν κατηγόρησαν στὸν βασιλιά, ὅτι δῆθεν παραβαίνει τίς διαταγές του. Τὸν κατηγόρησαν ὅτι κάνει συνωμοσία καὶ τὸν συκοφάντησαν.

ἔτι παρακινεῖ τὸ λαὸν νὰ μὴν ὑπακούῃ στίς διαταγὰς τοῦ βασιλιᾶ.

Ὅταν ὁ Δαρεῖος ἔμαθε τοῦτο, ἐξωργίσθη καὶ διέταξε νὰ ρίξουν τὸν Δαυὶδ σ' ἓνα βαθὺ λάκκο, ὅπου ἦσαν ἑπτὰ πεινασμένα λιοντάρια, ἕτοιμα νὰ κατασπαράξουν, ὅποιον ἤθελε τὰ πλησιάσῃ. Ἡ διαταγὴ τοῦ βασιλιᾶ ἐξετελέσθη. Ἄλλ' ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ἔσωσε τὸν Δαυὶδ. Ἐνας ἄγγελος κατέβηκε καὶ ἔφραξε τὰ στόματα τῶν λιονταριῶν καὶ τὰ θηρία σὰν ἡμερὰ ζῶα ἐκάθοντο κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Δαυὶδ.

Ὁ Δαυὶδ, γονατιστὸς μέσα στὸ λάκκο, ἔψαλλε καὶ δοξολογοῦσε τὸν Θεόν.

Ὁ Δαρεῖος τὴν ἐπομένην ἡμέρα ἠθέλησε νὰ δῇ τί ἀπέγινε ὁ Δαυὶδ. Ἀλλὰ ὅταν ἦλθε στὸ χεῖλος τοῦ λάκκου καὶ εἶδε τὸ μεγάλο θαῦμα, ἐθαύμασε καὶ ἐφοβήθη. Ἀμέσως διέταξε νὰ βγάλουν τὸν Δαυὶδ ἀπὸ τὸν λάκκο τῶν λιονταριῶν καὶ νὰ ρίξουν σ' αὐτὸν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν κατηγορήσαν.

Ὁ Δαυὶδ προεῖπε τὸν χρόνον ποῦ θὰ κατέβαινε ὁ Χριστὸς μας στὸν κόσμον καὶ αὐτὸς εἶναι, ποῦ τὸν εἶπε **Μεσσία**.

«Κύριος ὑπερασπιστῆς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω;»
(Ψαλμ. κστ')

7. Ὁ Ἰωνᾶς

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους προφήτες ἦταν καὶ ὁ Ἰωνᾶς.

Μιά φορὰ ὁ Θεὸς διέταξε τὸν Ἰωνᾶ νὰ πάη σὲ κάποιον μεγάλη πόλιν, ἣ ὁποία ὠνομαζόταν **Νινευί**, γιὰ νὰ εἰπῇ στοὺς κατοίκους τῆς ἔτι, ἂν δὲν μετανοήσουν, ὁ Θεὸς θὰ καταστρέψῃ καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν τοὺς.

Ὁ Ἰωνᾶς δμως, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον, ποῦ τοῦ ἐπέδειξε ὁ Θεός, μπῆκε σ' ἓνα πλοῖον νὰ πάη σὲ ἄλλη πόλιν. Ὁ Θεός, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν παρακοὴν τοῦ Ἰωνᾶ, ἐνῶ ἦταν γαλήνη καὶ δὲν φυσοῦσε ἄνεμος, σήκωσε μεγάλη τρικυμία. Ὁ πλοίαρχος καὶ ὅλοι ὅσοι βρισκόνταν στὸ πλοῖον ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται ὅτι τὸ πλοῖον θὰ βουλιάξῃ καὶ θὰ πνιγοῦν. Μόνον ὁ Ἰωνᾶς ἤσυχος ἐκοιμόταν στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου.

Ἡ τρικυμία ὅσο πῆγαινε καὶ ἐγίνεταν μεγαλύτερη. Ἐξύπνησαν τότε τὸν Ἰωνᾶ καί, κατὰ τὴν συνήθειαν ποῦ εἶχαν τότε,

ἔβαλαν κλήρους γιὰ νὰ δοῦν, ποιὸς ἔφταιγε καὶ γιὰ ποιὸν ἐγινόταν ἡ μεγάλη αὐτὴ τρικυμία. Ὁ κληρὸς ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ. Τότε ὁ Ἰωνᾶς ὠμολόγησε, ὅτι πραγματικὰ γι' αὐτὸν ἐγινόταν ἡ μεγάλη ἐκείνη τρικυμία, γιατί παράκουσε τὴν διαταγὴ τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἐπῆγε στὴν Νινευί.

Ἀπεφασίσθη τότε, γιὰ νὰ παύσῃ ἡ τρικυμία καὶ νὰ σωθοῦν οἱ ἄλλοι, νὰ ρίξουν τὸν Ἰωνᾶ στὴ θάλασσα.

Μόλις τὸν ἔρριξαν στὴν θάλασσα, ἀμέσως ἔπαυσε ἡ τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο ἐξακολούθησε ἤσυχα τὸ ταξίδι του.

Ἄλλ' ὁ Θεός, δὲν ἄφησε τὸν Ἰωνᾶ νὰ χαθῆ. Διέταξε ἕνα μεγάλο κῆτος καὶ τὸν κατάπιε. Στὴν κοιλιὰ τοῦ κήτους αὐτοῦ ἔμεινε ὁ Ἰωνᾶς τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες. Ἐκεῖ μέσα γεμάτος τρόμο προσευχόταν καὶ ζητοῦσε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεό, γιατί παράκουσε τὴ διαταγὴ του.

Ὁ Θεὸς τὸν συγχώρεσε καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα τὸ κῆτος πλησίασε στὴν ξηρὰ καὶ ἔβγαλε τὸν Ἰωνᾶ ζωντανὸ στὴν παραλία.

Ὁ Ἰωνᾶς εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὴν Νινευί. Ἐκεῖ ἐκήρυξε στοὺς κατοίκους νὰ μετανοήσουν, γιατί ὁ Θεὸς θὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Οἱ κάτοικοι τῆς Νινευί ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἰωνᾶ καὶ μετανόησαν εὐκρινᾶ ὄλοι, ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ ἕως τὸν τελευταῖο δοῦλο, ἐπίστευσαν στὸν Θεό, ἔκλαυσαν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους καὶ ἐζήτησαν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Πανάγαθος Θεὸς τοὺς ἐσυχώρησε καὶ δὲν κατέστρεψε αὐτοὺς καὶ τὴν πόλι τους.

«Φυλάσσει Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν».

(Ψαλμ. ρμδ')

8. Ὁ Ἰώβ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐσεβεῖς Ἰσραηλίτες ποὺ ζοῦσανε στὰ πολὺ παλιὰ χρόνια ἦταν ὁ Ἰώβ.

Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ τοῦ χάρισε μεγάλη περιουσία, πολλὰ καὶ καλὰ παιδιὰ καὶ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο.

Τὰ κτήματά του, τὰ πρόβατα, οἱ καμήλες του, ἀπέδιδαν πολλὰ προϊόντα καὶ οἱ ὑπηρέτες του ἀκόμη, κοντὰ σ' αὐτὸν ἦταν εὐτυχισμένοι.

“Όλα ἦταν χαρὰ Θεοῦ καὶ εὐλογία καὶ ὁ Ἰώβ πάντοτε δοξολογοῦσε τὸ Θεό. Ὁ Θεός, ὅμως, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν Ἰώβ, ἂν τὸν σέβεται καὶ τὸν δοξολογῇ μονάχα, γιὰτὶ εἶναι εὐτυχι-σμένος, τοῦστειλε πολλὰς συμφορές.

Σεισμὸς ρίχνει τὸ σπῆτι του καὶ πλακώνει τοὺς γιουὺς καὶ τὶς θυγατέρες του ποὺ γλεντοῦσαν μέσα σ’ αὐτό.

Λησται καὶ ἄγρια θηρία, πέφτουν στὰ κοπάδια του, τὰ κα-

Ὁ Ἰώβ

καστρέφουν καὶ σκοτώνουν τοὺς βοσκούς καὶ τοὺς ὑπηρε-τες τους.

Πλημμύρες καταστρέφουν τὰ ἀμπελοχώραφά του.

Καὶ σὰν νὰ μὴν φτάνουν ὅλα αὐτά, τοῦ στέλνει μιὰ τρο-μερὴ καὶ συχαμερὴ ἀρρώστεια. Τὸ σῶμα του ὅλο γέμισε πλη-γές, ποὺ τοῦ φέρνανε ἀφόρητους πόνους. Τὸν ἔπιασε λέπρα!

Ὁ Ἰώβ ὑπόμεινε αὐτὲς τὶς συμφορές του, χωρὶς ποτὲ νὰ βγῆ παράπονο ἀπὸ τὸ στόμα του. Πάντα ἔλεγε: «Ἄς εἶναι δο-ξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε ὅλα τὰ ἀγαθὰ, αὐτὸς μοῦ τὰ πήρε. Ἐγὼ δὲν εἶχα τίποτα. Γυμνὸς βγῆκα ἀπὸ

τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας μου, γυμνὸς θὰ πεθάνω. Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομά του».

Ἐπειδὴ ὅσοι εἶχαν λέπρα ζοῦσαν μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, γιὰ νὰ μὴν κολλήσουν οἱ ἄλλοι τὴν ἀρρώστεια, ὁ Ἰῶβ ἀποτραβήχτηκε στὴν ἐξοχὴ καὶ ζοῦσε στὴν ἐρημιὰ μόνος του ἀρρωστος καὶ δυστυχισμένος.

Μόνον ἡ γυναίκα του πήγαινε κάπου κάπου νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ τοῦ πάῃ λίγη τροφή. Δὲν μπορούσε νὰ τὸν βλέπῃ νὰ ὑποφέρῃ καὶ ὅταν τὸν ἄκουγε νὰ δοξάζῃ τὸν Θεό, τὸν περιγελοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐγκατέλειψε. Ὁ Ἰῶβ ὅμως τὴν ἐμάλωσε καὶ τῆς εἶπε :

«Εἶσαι ἀνόητη. Ὁ Θεὸς στέλνει τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ στοὺς ἀνθρώπους. Πρέπει νὰ τὰ δεχόμαστε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου».

Μιὰ μέρα πήγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν τρεῖς ἐπιστήθιοι φίλοι του. Μάθανε τίς συμφορὲς του καὶ ἦρθαν νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς πού τὸν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, τοῦ εἶπε : «Κάποια μεγάλη ἁμαρτία θὰ ἔκανες Ἰῶβ καὶ σὲ τιμωρεῖ ὁ Θεός». Ὁ Ἰῶβ τότε στενοχωρήθηκε πολὺ, θύμωσε καὶ ἀπάνω στὸ θυμὸ του, χωρὶς νὰ θέλῃ, καταράσθηκε τὴν ἡμέρα πού γεννήθηκε. Μετενόησε ὅμως ἀμέσως καὶ ζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεό.

Ὁ Θεὸς στὸ τέλος ὅταν εἶδε τὴν τόση ὑπομονὴ τοῦ Ἰῶβ, τὴν μεγάλη του πίστι καὶ τὴν εὐσέβειά του, τὸν ἔκαμε πρῶτα καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια.

Ἐπειτα τοῦ χάρισε πάλι ἄλλα παιδιὰ καὶ θυγατέρες καὶ διπλασίασε τὰ ὑπάρχοντά του ἀπὸ ὅσα εἶχε πρὶν. Τοῦ ἔδωσε κοπάδια πρόβατα καὶ μεγάλη εὐφορία στὰ κτήματά του καὶ ἔζησε εὐτυχισμένος μέχρι βαθειὰ γερὰματα.

«Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται»

(Ματθ. ι')

ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΥΠΟΤΑΣΣΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ, ΤΟΥΣ
ΔΙΑΔΟΧΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

Οἱ Ἰουδαῖοι ἔμειναν ὑπόδουλοι στοὺς Πέρσες διακόσια περὶπου χρόνια. Κατὰ τὸ ἔτος ὅμως 324 π.Χ. ὁ Μέγας Ἀλέξαν-

δρος ἐνίκησε τούς Πέρσες, κατέλυσε τὸ Περσικὸ Κράτος καὶ ἔγινε κύριος καὶ τῆς Ἰουδαίας.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐθεώρησαν τὸν Μ. Ἀλέξανδρον σὰν ἐλευθερωτὴν τοὺς καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μπῆ στὴν Ἱερουσαλήμ ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων τὸν ὑπεδέχθη ντυμένος τὰ ἱερά του ἄμφια καὶ τοῦ παρέδωκε τὰ κλειδιά τῆς πόλεως.

Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἐσεβάσθη καὶ ἐθαύμασε τὴν Ἰουδαϊκὴ θρησκεία καὶ ἄφησε τοὺς Ἰουδαίους ἐλεύθερους νὰ λατρεύσουν τὸν θεὸ τους.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου οἱ Ἰουδαῖοι ἔμειναν ὑπόδουλοι εἰς τοὺς διαδόχους του, οἱ ὅποιοι τοὺς εἶχαν σχεδὸν ἐλευθέρους. Ὁ βασιλιὰς μάλιστα Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ποὺ θαύμαζε τὴν θρησκείαν τῶν κατὰ τὸ ἔτος 289 π.Χ. ὥρισε 72 σοφοὺς Ἰουδαίους οἱ ὅποιοι μετέφρασαν τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀπὸ τὴν ἑβραϊκὴν γλῶσσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

Κατὰ τὸν δεύτερον π.Χ. αἰῶνα ἐπέδραμον ἐναντίον τῶν Χωρῶν ποὺ κατεῖχον οἱ διάδοχοι τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου οἱ Ρωμαῖοι, οἱ ὅποιοι κατώρθωσαν διὰ τῆς πολεμικῆς τῶν ἰκανότητος νὰ τίς κυριεύσουν μαζί μὲ τὴν Ἰουδαία. Ἔτσι τὴν ἐποχὴν ποὺ ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς οἱ Ἰουδαῖοι εὐρέθησαν ὑπόδουλοι εἰς τοὺς Ρωμαίους.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἡ πρό τῶν Πατριαρχῶν ἱστορία

Σελίς

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου	3
2. Οἱ πρωτόπλαστοι στὸν Παράδεισο	4
3. Ἡ παρακοή τῶν πρωτοπλαστων	4
4. Ὁ Θεὸς διώγει τοὺς πρωτόπλαστον ἀπὸ τὸν Παράδεισο	5
5. Ὁ Κάιν καὶ ὁ Ἄβελ	6
6. Ὁ Κατακλισμὸς	7
7. Ὁ Πύργος Βαβέλ	8

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Οἱ Πατριάρχες

1. Ὁ Ἀβραάμ	10
2. Ὁ Λὼτ χωρίζεται ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ	10
3. Τὰ Σδόμα καὶ τὰ Γόμορα	11
4. Ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ	12
5. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ	13
6. Ἰακώβ καὶ Ἡσαΐ	14
7. Ὁ Ἰσαάκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	15
8. Ἡ φυγή καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ	17
9. Ὁ Ἰακώβ κοντὰ στὸ Λάβαν	18
10. Ἐπιστροφή τοῦ Ἰακώβ	19
11. Τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰωσήφ καὶ ἡ πώλησις του στοὺς Ἰσραηλίτες	20
12. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	21
13. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ	22
14. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται ἀπὸ τὸν Φαραώ	24
15. Οἱ ὄδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	24
16. Ὁ Ἰωσήφ φανερόνεται στοὺς ὄδελφούς του	26
17. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο	28

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Μωϋσῆς καὶ Ἰησοὺς τοῦ Ναυῆ

1. Πῶς πλήθαιναν οἱ Ἰσραηλίτες στὴν Αἴγυπτο. Μέτρα τοῦ Φαραώ	29
2. Γέννησις καὶ σωτηρία τοῦ Μωϋσῆ	30
3. Πῶς ὁ Θεὸς ἐπροσκάλεσε τὸν Μωϋσῆ	31
4. Οἱ δέκα πληγές	33
5. Οἱ Ἰσραηλίτες φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Πῶς πέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα	34

6. Οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημ.	Σελ.
μο. Τὸ μάννα	36
7. Οἱ δέκα ἐντολές	37
8. Τὸ χρυσὸ μοσχάρι	38
9. Ὁ Τελετουργικὸς νόμος	39
10. Οἱ Ἰσραηλίτες κατασκοπεύουν τὴν Χαναάν	40
11. Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ	42
12. Ὁ Ἰησοὺς τοῦ Ναυῆ	42

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Οἱ Κριτές

1. Ὁ Γεδεὼν	44
2. Ὁ Σαμφὼν	45
3. Ὁ Ἡλὶ	47
4. Ὁ Σαμουὴλ	48
5. Ἡ καλὴ νύφη Ρουθ	48

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Οἱ βασιλεῖς τῶν Ἰσραηλιτῶν

1. Ὁ Σαοὺλ	50
2. Δαυὶδ καὶ Γολιάθ	50
3. Ὁ Σαοὺλ καταδιώκει τὸν Δαυὶδ	52
4. Ὁ Δαυὶδ βασιλεὺς	53
5. Ἐπανάστασις τοῦ Ἀβεσσαλὸμ	54
6. Ὁ Σολομὼν	56
7. Ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντα	57
8. Δόξα, ἁμαρτία καὶ θάνατος τοῦ Σολομῶντα	58
9. Ροβοὰμ καὶ Ἱεροβοὰμ	58
10. Καταστροφή τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ	59
11. Καταστροφή τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα	60

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

Οἱ Προφῆτες

1. Ὁ Προφήτης Ἠλίας	61
2. Ἡσαΐας	63
3. Ἱερემίας	63
4. Δανιὴλ	64
5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι	65
6. Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν	66
7. Ὁ Ἰωνᾶς	67
8. Ὁ Ἰώβ	68
Οἱ Ἰουδαῖοι ὑποτάσσονται εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, τοὺς διαδόχους του καὶ τέλος εἰς τοὺς Ρωμαίους	70

500/6

